

Adventes Vēstis

2024
JŪNIJS
341

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**Brāļu draudžu
pievilcība**

Septītās dienas
adventistu pamatmācības:

DIEVA VĀRDS

ZIEDPUTEKŠŅI

**Uzticības
pilnā sirds**

**Jauniešiem:
Kā atzīt Dievu?**

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
Tukuma draudzei – 100
- 05** ATSKATS
**Māmiņu mazās grupas –
atskats uz pirmo sezonu**
- 06** ATSKATS
Neparastā Mātes diena
- 09** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Brāļu draudžu pievilcība
- 11** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Evanģēlijs un dzīvība
- 12** TĒMA
**Septītās dienas adventistu
pamatmācības: Dieva Vārds.
Kāpēc mēs, adventisti, joprojām
uzticamies Bībeles autoritātei?**
- 14** TĒMA
Bībele kā iedvesmots Dieva Vārds
- 16** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Ellišķīgā izmeklēšana. 2. daļa
- 18** PRAVIEŠU GARS
Mūsu prātīgā dievkalpošana
- 20** ATMIŅAS
**Maza zēna skats uz misiju.
Turpinājums**
- 22** VESELĪBA
Ziedputekšņi
- 24** JAUNIEŠIEM
Kā atzīt Dievu?
- 25** BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Uzticības pilnā sirds

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA,

Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA,

Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti jūnijā, mīlie “Adventes Vēstu” draugi!

Pieradumam ir ļoti liela nozīme. Vai ne? Mēs esam pieraduši, ka balts ir balts un melns ir melns, ka lietas rit savu ierasto gaitu un ka attiecībās starp cilvēkiem ir savi noteikti likumi. Viena no lietām, kas daļēji ietver visu jau pieminēto un pie kuras esam pieraduši, ir kultūra, kādā dzīvojam, un principi, uz kuriem tiek balstīta mūsu likumdošana un savstarpējās attiecības. Bet, ja mazliet vairāk par to padomājam, tad gan mūsu taisnīgo likumu, gan morāles normu, gan labo attiecību pamatā ir kristīgā ticība un tās pamats – Dieva Vārds, Bībele. Bībeles atstātās labās ietekmes augļus bauda pat tie, kuri to noliedz vai tās ietekmi pat nenojauš. Bet atliek tikai salīdzināt attiecību un morāles normas vietās, kur Dieva Vārds paaudzēm bijis svešs, un atšķirība ir tūlīt pamanāma.

Protams, ir izņēmumi, turklāt nozīme, īpaši pēdējās pāris desmitgadēs, ir tam, cik tālu cilvēki šajās Bībeles vērtībās izauklētajās kultūrās vēl joprojām turas pie Dieva atzišanas un Dieva Vārda. Jo noteikti ikviens būs pamanījis, ka ar katru gadu atkāpšanās no Svēto Rakstu principiem aizvien pieaug un ka teju katru šādu atkāpšanos pavada vārdi: “Vairs nav 19. gadsimts. Mēs dzīvojam 21. gadsimtā!” Bet vai tas, kas bija ļauns 19. gadsimtā, šodien piepeši ir tapis labs? Vai arī ļaunais tiek padarīts par labu, kā mērauklu visam ceļot cilvēku, nevis Dievu un Viņa Vārdu?

Pārdomas par Dieva Vārda lielo nozīmi šoreiz ir mūsu žurnāla centrā, jo šī numura Tēmas raksts aplūko pirmo no Septītās dienas adventistu pamatmācībām – Dieva Vārdu. Tēmas rakstā uzzināsi gan interesantus faktus un atziņas par Bībeli, gan arī praktisku liecību par Bībeles nozīmi un Dieva vadību, darot Savu Vārdu pieejamu aizvien vairāk un plašāk.

Dieva Vārda nozīmi aplūko arī rubrikas Vārds mācītājam raksts “Brāļu draudžu pievilcība”, jo arī šīs kustības pamatā bija atgriešanās pie patiesā Dieva Vārda un dzīvām attiecībām ar Dievu. Par patiesu Dieva atzišanu un to, ko tieši “atzīšana” šādā kontekstā nozīmē, vēsta Jauniešu lappusītes raksts “Kā atzīt Dievu?”.

Vēl esam jums sagatavojuši kādu garda ēdiena recepti un ieteikumu, kā skaisti pasniegt brokastis, vērtīgas atziņas par ziedputekšņu nozīmi veselībā, pārdomas par to, vai mācība par dvēseles nemirstību saskan ar evaņģēliju, atskatu uz māmiņu mazo grupu pirmajiem darbības mēnešiem un Mātes dienas dievkalpojumu Tukuma draudzē.

Tas, protams, vēl nav viss, atstāšu jums mazliet jaunatklāsmes prieka :)

Bet mans šīs reizes novēlējums ikvienam “Adventes Vēstu” lasītājam ir piedzīvot, ka “Tavs vārds ir ļoti skaidrs, Tavam kalpam tas ir mīļš.” (Ps. 119:140) Lai Svētais Gars apgaismo izpratni, lasot Dieva Vārdu, un lai ikviens no mums tam aizvien ciešāk pieķeras un to arvien karstāk iemīl!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Mēs dzīvojam straujā un dinamiskā laikmetā, kurā informācijas plūsma ir nemītīga un bieži vien nomācoša. Tehnoloģiju attīstība un digitālie mediji piedāvā neskaitāmas iespējas un izklaides, taču tajā pašā laikā tie var novērst mūsu uzmanību no patiesi svarīgā. Ikdienu steigā viegli aizmirst par garīgo dzīvi un par to, kas dod spēku un mierinājumu mūsu dvēselei. Tiek piedāvātas dažādas vieglas un ātras laimes receptes, kuras nenes patiesu laimi un svētības. Ir laiks atkal atgriezties pie mūsu pamatiem – pie Bībeles.

Manā atmiņā kā neizdzēšama liecība par Dieva Vārda jeb Bībeles spēcīgo un pozitīvo ietekmi ir mūsu ticības māšas no Rēzeknes – Jekaterinas Neikures (Neikurs) – dzīves piemērs. Viņa nodzīvoja 100 gadus, un viņas dzīve bija par lielu svētību draudzei un līdzcilvēkiem. Jautāsi – kas bija viņas veiksmes atslēga? Noteikti tas, ka viņas dzīvoklī burtiski vienmēr uz galda atradās atvērta Bībele, kura katru dienu tika lasīta un lietota praktiskajā dzīvē, kalpojot citiem.

Iepriekšējās paaudzes labi atceras Padomju Savienības laikus, kad garīgā literatūra, tajā skaitā Bībele, bija aizliegto grāmatu sarakstā. Tas bija liels notikums

un milzīgs prieks – tikt pie savas Bībeles. Cilvēki bija gatavi riskēt un maksāt lielu naudu, lai iegādātos Bibeli. Mūsdienās katrā kristiešu ģimenē ir vairākas Bībeles drukātā formātā, un vairāki Bībeles tulkojumi pieejami elektroniskā formātā datoros un viedierīcēs. Bet cik bieži tā Bībele, kas jums ir pieejama, ir atvērta, tiek augstu vērtēta, lasīta un studēta? Atbildiet uz šo jautājumu godīgi!

Tāpat, pavērojot dievkalpojumu norisi, pamanāma tendence, ka kristieši, apmeklējot dievnamus, arvien retāk ņem līdzi savu Bibeli. Bet, ja Bībele ir paņemta līdzi, tā retāk tiek atvērta un lasīta patstāvīgi, sekojot tēmai. Jo ērtāk ir, ja sabatskolas skolotājs vai mācītājs to nolasa priekšā.

Apustuļu darbos 17:11 ir minēts labs piemērs, no kura mums šodien vajadzētu mācīties: “Tie bija labvēlīgāki par Tesalonīķes jūdiem un vārdu labprāt uzņēma, **meklējami ik dienas rakstos, vai tas tā esot.**”

Aicinu ikvienu no jums atvērt Bibeli un ļaut tās vārdiem atklāties jūsu sirdī! **Bībele darbojas tikai tad, kad tā tiek atvērta, lasīta un izdzīvota.** Turiet to pa rokai, lasiet regulāri, pētiēt tās dziļumus

un ļaujiet tās gudrībai veidot jūsu ikdienas dzīvi! Kopā ar ģimeni, draugiem vai vienatnē – atrodiēt laiku pārdomām un lūgšanām, iedziļinoties Dieva Vārdā!

Bībele nav tikai grāmata, tā ir dzīvs Dieva Vārds, kas runā uz mums katrā dzīves situācijā. Tā dod mieru nemiera laikā, stiprina vājo sirdi un ved mūs uz patiesu dzīves piepildījumu gan īstermiņā, gan ilgtermiņā. Kad ļaujam Dieva Vārdam ienākt mūsu dzīvē, mēs kļūstam par gaismu šajā pasaulē, atspoguļojot Jēzus mīlestību un žēlastības pilno raksturu citiem.

Bībeles vēstījumi nav zaudējuši savu aktualitāti arī šodien – tie ir mūžīgi. Timotejam 3:16, 17 teikts: “Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam.” Lai jūsu Bībeles ir biežāk atvērtas!

Imants Ģipslis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents/
bīskaps

Ģipslis

TUKUMA DRAUDZEI – 100

Simtgades jubilejā, pateicoties Dievam par mīlestību, vadību un apsardzību, **20. jūlijā no 11.00 līdz 17.00 Harmonijas ielā 10** dāvināsim Tukuma iedzīvotājiem un viesiem interaktīvu Veselības izstādi. Tajā pie katra no astoņiem veselīga dzīvesveida stendiem būs šādas praktiskas aktivitātes:

- **Degustē** veselīgus un garšīgus produktus!
- **Saņem** relaksējošu masāžu!

• **Izmēģini** vienkāršas ūdens procedūras!

• **Nosaki** savu svaru, augumu, plaušu tilpumu, asinsspiedienu, sirds stāvokli slodzē, tauku procentu organismā!

Arī bērni varēs iesaistīties veselīga dzīvesveida jautājumu izpētē tematiskās rotaļās.

27. jūlijā mūsu draudzes namā Harmonijas ielā 10 plkst. 10.00 notiks svētku dievkalpojums.

Ieskatīsimies mūsu draudzes ceļa vēsturē simts gadu gaitā, dzirdēsim draudzē kalpojušo mācītāju atmiņas par laiku mūsu draudzē, klausīsimies muzikālus priekšnesumus. Viesiem būs iespēja dalīties savā redzējumā par mūsu draudzes aktivitātēm, sākot jauno simtgadi. Un tad – laiks sadraudzībai!

Tiksimies Tukumā!

MĀMIŅU MAZĀS GRUPAS –
ATSKATS UZ PIRMO SEZONU

No šī gada februāra līdz maijam norisinājās trīs neklātienes māmiņu grupiņas. Māmiņas tikās reizi nedēļā un vienu stundu pavadīja sarunās, daloties piedzīvojumos, arī pārdzīvojumos par saviem bērniem, kā arī kopīgi lūdzot un lasot. Nedēļas laikā māmiņas lasīja Dieva dotos padomus caur Praviešu Garu. Divas grupiņas lasīja “Bērna Vadoni” un viena – “Adventistu māju”. Katrai dienai bija iedalīts savs “Bērna Vadoņa” lasījums, kā arī pievienots audio, lai mammas saspringtajā ikdienā dārgās atziņas varētu arī klausīties. Sasvanoties Zoom platformā, māmiņas pārrunāja lasīto, izskatīja jautājumus, dalījās ar savām izjūtām par to, meklēja, kā atziņas praktiski ieviest dzīvē mūsu dienās – 21. gadsimtā. Lai gan māmiņām nebija iespējas satikties klātienē, viņas bija priecīgas gūt jaunas draudzenes, māsas Kristū, un tikt stiprinātas turpināt audzināšanas darbā uzticēties vislabākajam Vecākam – mūsu Debesu Tēvam!

Dažas māmiņu
pārdomas par
piedzīvoto grupiņās

“Guvu jaunu pieredzi, iepazīnu jaunus draugus. Vairāk lika aizdomāties un pievērsties bērniem, un saprast, cik ļoti svarīgi ir ieguldīt bērnos kristīgās vērtības, lūgt par tām, padomāt par sevi un savu uzvedību – kā tā ietekmē bērnus un viņu uzvedību. Grāmatas lasījumus izdevās arī lasīt, bet galvenokārt vairāk tomēr klausīties, bija viegli uztverams.” (mamma Inga)

“Man kā māmiņai bija daudz kas, ko atklāju jaunu, ieguvu lieliskas atziņas. Viss bija saprotams, un bija viegli atbildēt uz jautājumiem. Iznāca visu lasīt, jo pēc tam galveno domu un jautājumus fiksēju savos pierakstos, reizēm paklausījos arī audio. Nākamajā tikšanās reizītē varēja ērti pārrunāt izlasīto vai noklausīto tēmu. Pateicība Dievam, ka Viņš ir savedis mūs kopā, ka varējām iepazīt bērna raksturu, Dievu un Viņa Vārdu.” (mamma Sarmīte)

“Grupiņā varēju iepazīties ar citām mammām, saņemt dažādus vērtīgus padomus, sniegt iedvesmu arī citām mammām. Bieži vien apjautu, ka man ir ļoti līdzīgi uzskati un pieeja kā mūsu grupiņas vadītājai Elīnai. Kopumā man prieks, ka varam augt garīgi un ikdienā būt par stiprinājumu cita citai! Lasījumu daudzums bija ļoti optimāls katrai dienai. Patika, ka ierakstiņi nebija gari, tādā veidā arī vieglāk uztverami.” (mamma Līga)

“Mans lielākais ieguvums bija tas, ka varēju atkal lasīt grāmatu “Bērna Vadonis”, caur kuru Dievs atgādināja svarīgas mācības. Tāpat priecājos par iespēju klausīties citu mammu pieredzē!” (mamma Marta)

Aicinājums grupiņu
vadītājām

Pirmajā sezonā mēs, māmiņu grupiņu vadītājas, bijām atbalsta komanda cita citai. Dievs mūs aicināja un pēc tam sagatavoja caur kopīgām klātienes un neklātienes apmācībām gan par Zoom izmantošanu, gan par grupiņas vadīšanu kā tādu. Pēc tam Kungs mūs iedrošināja, kad cita par citu lūdzām. Pēc katras grupiņas

tikšanās reizes vadītāja dalījās kopīgajā *Whatsapp* grupā ar balss ziņu, pastāstot, kā gājis, kādi bijuši piedzīvojumi, kā Dievs vadījis, un uzticot kādas lūgšanu vajadzības.

Mammu, aicinām arī Tevi kļūt par māmiņu grupiņas vadītāju septembrī! Vadītājām tiek nodrošinātas apmācības, ir gatavs lasīšanas materiāls un prezentācija, pēc kuras vadīties katrā tikšanās reizē. Būt vadītājai nenožīmē, ka Tev viss jādara, bet gan – ka jābūt pirmajai, kas iesāk darīt. Varbūt Dievs Tev liek sirdī vērt vaļā savas mājas durvis grupīnai klātienē, varbūt – vadīt grupiņu neklātienē.

Ja jau šobrīd zini, ka vēlies septembrī to darīt, raksti ziņu uz telefona numuru 26686876! Ja vēl neesi pārliecināta, iespēja pieteikties būs vēl arī vasarā.

Iedrošinājuma vārdi no grupiņu vadītājām

“Sākumā man bija zināma nedrošība, kā būs, jo māmiņu grupiņās biju piedalījusies tikai kā dalībniece. Bet Dievs man deva pamudinājumu, un es piekritu. Viss kļuva vieglāk pēc mūsu apmācības reizes, kad iepazinās ar materiāliem un to, kā viss norit neklātienē.

Pārliecība, ka turpmāk viss būs labi, mani pārņēma pēc pirmajām divām novadītājām reizēm. Pēc tam sapratu, ka es pati esmu ieguvēja. Lūdzot pirms katras reizes Dieva vadību, piedzīvoju Viņa spēku atklājamies katrā grupiņas tikšanās reizē. Pati ieguvu garīgo stiprinājumu

caur sagatavotajiem materiāliem, tāpat arī Svētā Gara vadību tieši ar Dieva dotām idejām, liecībām, ko līdzdalīt citām mammām.

Priecājos, ka varēju būt “cilvēks” – man nebija jābūt pareizai it visā, varēju būt vienkārša, tomēr tajā pašā laikā ļauties Svētajam Garam, lai Viņš mani lieto Savā darbā.

Mans iedrošinājums citām mammām: ja tu jūti pamudinājumu iet un kalpot Dievam šādā veidā (varbūt ne tieši ar sajūtu sirdī, bet ar to, ka kāds Tevi aicina kalpošanā), atsaucies! Pat tad, ja jūti, ka ir bail vai ka nezini, ko teikt katrā situācijā, uzticies, ka Dievs palīdzēs gan ar vārdiem, ko teikt, gan ar materiāliem.

Speriet šo ticības soli nezināmajā, izmantojiet iespēju piedzīvot Svētā Gara vadību, atbildes uz lūgšanām, stiprinājumu arī sev, dodiet Dievam zaļo gaismu darboties pie jums!” (vadītāja Elīna)

“Vēlos līdzdalīt svētības, ko esmu guvusi, kad piekritu vadīt māmiņu mazo grupu. Līdz šim nebiju piedalījusies nevienā māmiņu grupiņā, tāpēc sākumā biju nedroša par vairākām lietām: vai interneta kvalitāte būs pietiekama, kā es tikšu galā ar *Zoom* tehniskajām lietām, vai māmiņas iesaistīsies, vai viņām būs interesanti pārrunāt piedāvātos tematus...

Mani ļoti iedrošināja grupiņu vadītāju komanda, kura apliecināja, ka man viss izdosies ar Dieva palīdzību. Esmu priecīga, ka piekritu, jo katrā *Zoom* sanāksmē sajutu īpašu

Dieva klātbūtni, saņēmu neskaitāmas Dieva svētības. Ieguvu arī vairāk draudzeņu.

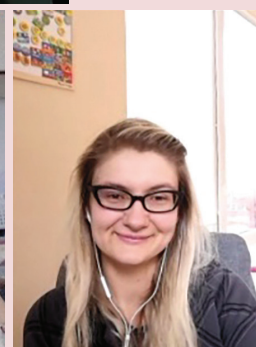
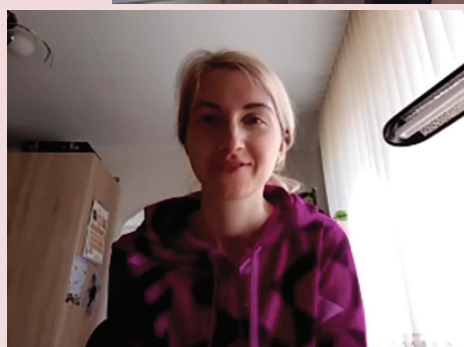
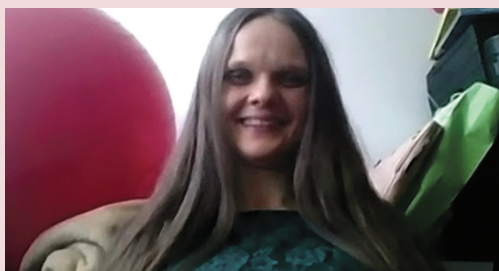
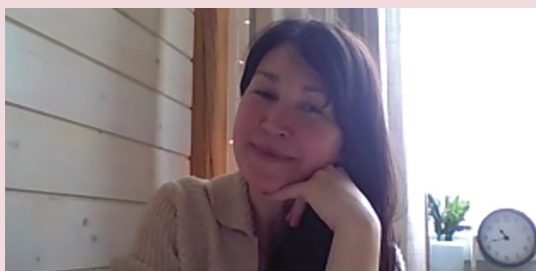
Lasot E. Vaitas grāmatā atklātās dārgās patiesības, stiprinājām cita citu un pārrunājām, kā pareizi izmantot kristīgus bērnu audzināšanas principus. Šīs tēmas palīdzēja minētos principus ciešāk nostiprināt arī manai ģimenei. Tā kā ieguvējas esam gan vadītājas, gan dalībnieces.

Iedrošinu mammas piekrist būt par vadītājām vai dalībniecēm, jo mūsu grupiņu tikšanās līdzinās tam, kā mēs tuvā draugu lokā pārrunājam kādas jaukas tēmas, lai mūsu ģimenēm, mūsu bērniem būtu labāk. Papildus tam visam Dievs mums dāvina pārveidotu sirdi un laimīgākus bērnus. Mēs taču katru pēc tā ilgojamies, vai ne? Lai Dievs mums uz to palīdz!” (vadītāja Zane)

Ja esi mamma maziem vai lieliem bērniem un ilgojies pēc garīga atsvaidzinājuma, pēc praktiskiem Dieva padomiem audzināšanā vai citu mammu pieredzes, aicinām Tevi:

- pievienoties mazajām māmiņu grupām nākamajā sezonā – septembrī! (Sīkāka informācija būs pieejama jūlijā/ augustā.);
- atsaukties aicinājumam kļūt par māmiņu mazās grupas vadītāju vienā no grupiņām septembrī!

Sagatavoja māmiņu komanda

NEPARASTĀ MĀTES DIENA

Zinājām, ka Mātes dienas dievkalpojumu organizēs jaunieši. Un noorganizēja! Zālē izveidotas mazas grupiņas – sēdvietas sakārtotas pa seši, astoņi.

Pirmais uzdevums – grupiņā pārrunāt, kāds esi bijis kā bērns. Ir interesanti. Gan jaunieši, gan draudzes locekļi sirmām galvām atceras, kādi bijuši, ko darījuši bērnībā.

Tad pirmā liecība – jauniešis Markuss Krāģis stāsta savu stāstu. Bijis ļoti dzīvīgs, nevaldāms bērns. Ziemā laukā mamma turējusi aiz šalles vai apkakles, lai nelēktu kupenās vai grāvī. Sagādājis daudz raižu savai mātei. Ģimenē par Dievu nerunāja. Maziņš – mazas palaidnības, liels – lielas. Iepazinis narkotikas, kompānijas. Mammai bija no policijas jāizprasa ne reizi vien. Īsti nenovērtēja mammas rūpes, tās likās pašsaprotamas. Līdz viņu uzrunāja Dievs. Skaidri, saprotami. Palīdzēja saskatīt iesāktā ceļa tukšumu un vajadzību pēc Jēzus. Vadīja viņu darba meklējumos pie ticīga cilvēka, atjaunoja pazišanos ar skolas biedru, kurš jau mācību laikā centies viņu ieinteresēt par garīgām lietām. Sācis lasīt garīgu literatūru. Uzzinājis par Alberta Truča vadīto Bībeles izpēti, sāka to apmeklēt. Pārdomājot visu notiekošo, Markuss nonācis pie atziņas, ka par viņu kāds ir lūdzis Dievu. Bet kurš? Kādā sarunā ar mammu, pieminot notiekošās pārvērtības, viņa atklājusi, ka viemēr ir lūgusi Dievu par dēlu. Markuss sapratis, ka mamma savā mīlestībā ir cīnījies par viņu. Dievs uzklausīja

pazemīgas sirds lūgumu. Tagad Markuss mācās Bībeles stundas, iesaistās draudzes aktivitātēs un gatavojas kristībā.

Nākamais uzdevums mazajām grupiņām – kāda ir bijusi mātes ietekme jūsu dzīvē? Šis jautājums izraisa nopietnas pārdomas par to, cik pateicīgiem jābūt par mammas mīlestību un rūpēm, kā arī, vai esi iejūtīga un pacietīga mamma.

Nākamā liecība. Kaspars Giberts atceras, ka viņam bija divi ar pusi gadu, kad mamma iepazīna Dievu un kristijās. Šķirusies no dēla tēva, viņa lūdza: “Debesu Tēvs, esi manam bērnam tēva vietā! Audzini šo bērnu, lai viņš kalpotu Tev!” Te paša Kaspara teiktais: “Agrā bērnībā mamma iemācīja man lūgt, atklāja Dieva Vārda gaismu, uzdāvināja šo Bībeli. Vienmēr un visur tā bija man līdzi. Kad, braucot pa Gauju, apgāzās laiva, mana Bībele noslika. Nirām, izcēlām. Tik daudz dažādu piedzīvojumu tai bijis! Šī Bībele man kalpo arī tagad. (Kaspars paceļ virs galvas savu Bībeli.) Paldies, mamma, ka tu man ieliki sirdī mīlestību uz Dievu! Paldies visām mammām, kuras nes savus bērnus uz lūgšanu rokām pie Dieva!”

Pārdomu atmosfērā noklausāmies Evelīnas Vašilonokas izpildīto Jēkaba Mediņa skaņdarbu “Prelūdija”.

Seko trešā liecība. Kaspara mamma Daiga Jurgute mūs pārsteidz ar savu stāstu. “Gribu pateikties savai mammai. Kā zīdainītis cīnījies par dzīvību – neēdu, zaudēju svaru, tik tikko elpoju. Licies, ka dzīvība izdzisis. Mamma ar mani, mazu zīdainīti, uz rokām skrējusi

uz vilcienu, braukusi uz Rīgu. No Torņakalna stacijas skrējusi uz Bērnu slimnīcu un pa ceļam klausījusies, vai es vēl elpoju. Visu ceļu viņa izmisusi saukusi uz Dievu. Slimnīcā neviens nav gribējis pieņemt bērnu bez norīkojuma. Tad pienācis kāds ārsts un līcis bērnu nekavējoties pieņemt un sagatavot procedūrai. Mammai viņš sacījis: “Jūs paguvāt! Piecas minūtes vēlāk būtu par vēlu.” Paldies mammai par dzīvību, par otru piedzimšanu! Bet man ir arī otra mamma – kristīgā mamma Kirgīzijā. Biju tur komandējumā. Par Dievu neko nezināju. Naktsmājas man savā ģimenē deva kāda ticīga sieviete. Man neredzēts bija, ka par maizīti, ēdienu pateicās Dievam. Viņa stāstīja par Jēzu, ka Viņš mani mīl. Mācīja lūgt. Kad braucu prom, viņa man uzdāvināja bērnu Bibeli un pamācīja: “Ja tu meklēsi draudzi, tad pārbaudi, vai tas, ko tur dzirdi, saskan ar Biblii. Tikai tad vari tur palikt.” Saprātu, ka jāatrod Bībele. Bija 1987. gads. Pēdējo reizi ar šo sievieti mēs tikāmies 2006. gadā. Viņa bija sirmā vecumā un slimībā. Mani atcerējās, pazina. Uzdāvināja kristīgu dziesmu disku krievu valodā. Es tās klausos vēl tagad. Gribu pateikties Debesu Tēvam, ka man ir divas mammas, kurām pateicoties, esmu dzīva un nākusi pie Jēzus Kristus.”

Jaunieši pasniedza draudzes māsām skaisti ziedošu puķu podiņus, kas iepriecinās visu vasaru. Tāda šogad bija neparastā, sirsnīgā Mātes diena mūsu draudzē.

Daina Sproģe no Tukuma draudzes

**Skaidrītes Teremtas iesniegtais kļūdu labojums “Adventes Vēstu”
2024. gada marta numurā publicētajai intervijai “ESMU DZĪLI PATEICĪGA.
Skaidrītes Teremtas 100 gadu jubilejas intervija”:**

Iespiests	Jābūt
8. lpp. 3. sl. 2. r. no ap. mācīja latviešu valodas metodiku, mācības notika kopā ar Franču un Vācu fakultātes studentiem	mācīja latviešu valodā metodiku, mācības notika kopā ar angļu, franču un vācu valodas fakultātes studentiem
9. lpp. 1. sl. 17. r. no ap. man uzbrēca, ka es nesaprotu, ko man saka.	man uzbrēca, bet es nesapratu, ko man saka.
10. lpp. 1. sl. 19. r. no augšas līdz 23. r. jālasa: Es vēroju viņa izturēšanos. Vispārīgi, kad iepazīstas, ir jāvēro otra cilvēka izturēšanās pret citiem cilvēkiem, veciem cilvēkiem un dzīvniekiem.	
10. lpp. 3. sl. 5. r. no augšas jālasa: No cietuma brālis atrakstīja zīmīti, lai aiznes viņam maizi. Mēs tūlīt nesām maizīti. Pie lodziņa, kur nodod sūtījumus, mūs atgrūda, sakot, ka te tāda nav.	
10. lpp. 12. r. no apakšas Neko vairs nevarēja nodot. Mēs nesām maizīti, un mūs atgrūda, sakot, ka te tāda nav.	
13. lpp. (Turpinājums no 11. lpp.) 1. sl. “Luterāņu skatījums uz pāvestu” 5. r. no augšas	“Luterāņa skatījums uz katoļiem”.
13. lpp. 2. sl. 15. r. no augšas mācīja vācu valodu	mācīja angļu un vācu valodu

Andris Pešelis – Auces,
Dobeles un Jelgavas
draudzes mācītājs

BRĀĻU DRAUDŽU PIEVILCĪBA

Pat neko daudz nezinot par Brāļu draudzēm, to pieminēšana vien latviešu kristiešu sabiedrībā izraisa zināmas romantiskas izjūtas – tādu kolektīvu apziņu par senajiem, labajiem “zelta” laikiem Latvijā. Atceros, reiz sarunā ar luterāņu mācītāju Strazdiņu viņš man stāstīja, ka vēlētos izveidot draudzi, kur altāra vietā būtu novietots dzirnakmens. Arī viņam Brāļu draudžu fenomens kalpoja par tādu kā īstas latviešu kristietības mērauklu.

Reformācija skāra vienīgi Livonijas vācu tautas vidusslāni. Luters bija vācu tautas atmodas vēstnesis. Latviešu vieta šajā sabiedrībā bija kalpot vācietim. Pat zviedru valdība nebija atnesusi pārmaiņas. Glikā Bībeles pirmais izdevums tika izdalīts pa draudzēm, taču liela daļa no šī izdevuma Bībelēm glabājās Doma baznīcas pagrabos, kur tās arī gāja bojā lielajos Rīgas plūdus 1709. gadā.

Latviešu zemnieki vairāk labuma saskatīja savu vietējo ticējumu piekropšanā nekā kristīgajā baznīcā, pat “reformētajā”. Daudziem latviešiem pat vēl 18. gadsimtā kristietība šķita kā tāda “kungu reliģija”. Tai nebija dziļu sakņu pašu latviešu apziņā. Visai plaši bija izplatīti vietējie ticējumi par gariem, veļiem, gadskārtējiem datumiem un burvestībām. Kungi lika zemniekiem apmeklēt baznīcas svētdienās, un tie paklausīja. Kā lai tie nepaklausītu, ja pie baznīcām bija novietotas siekstas

un kauna stabi, pie kuriem publiski sodīja ikvienu nepakļāvīgo?!

Smaģu triecienu ekonomika un baznīca cieta pēc Ziemeļu kara, kad daudzas baznīcas bija nopostītas un trūka mācītāju. Bija nopostītas arī daudzas pilsētas, un tautas stāvoklis bija nožēlojams. Tieši pēc Ziemeļu kara nostiprinājās tā sauktā dzimtbūšana. Latviešu zemnieks muižniekam kļuva par preci, darba lopu, vergu. Mācītības plauka kopā ar obligāto baznīcas apmeklējumu, ko noteica likums.

Brāļu draudzes par savu aizsācēju uzskata Janu Husu. Savu mācību tās veidoja Luterāņu mācības ietvarā. Brāļu draudzes (Morāvijas brāļi) 17. gs. Čehijā piedzīvoja vajāšanas un darbojās pagrīdē. To atjaunošanas periods iesākās 1722. gadā, kad Kristians Dāvids ticības bēgļiem Saksijā nodibināja Hernhūtes apmetni. Tā atradās uz grāfa Cincendorfa zemes, un savus dievkalpojumus viņi noturēja vietējā luterāņu baznīcā. Kopienā tie viens otru uzrunāja par “brāļiem” un “māsām”. Draudzes sadalīja diennakti noteiktās stundās, kad hernhūtieši veica lūgšanas, veidojot

nepārtrauktu lūgšanu sardzi savai kopienai un Dieva darbam pasaulē. Garīgās sapulces notika katru dienu, tapa jaunas dziesmas un jaunas kalpošanas un sadraudzības izpausmes, piemēram, kājmazgāšana tuvākajam vai rītos draudzes locekļiem izdalītās lapiņas ar Bībeles pantiem (lozungu) kā ceļamaizi jaunajai dienai.

Valmierā Brāļu draudze tika dibināta vienpadsmit gadus pēc Hernhūtes apmetnes. Tas notika vienas paaudzes laikā.

Brāļu draudze uzņēma piētisma mācību, kas, pretstatā formālajai reliģijai, uzsvēra cilvēka personisko garīgo praksi un individuālās attiecības ar Dievu. Šī reliģiskā atmoda aizsākās starp vācu luterāņiem, un tā aizsniedza arī Vidzemi. Šīs mācības iespaidā Valmiermuižas īpašniece Magdalēna Elizabete fon Hallarte (1683–1750), kas personiski bija pazīstama ar grāfu Cincendorfu, uzaicināja uz Vidzemi Brāļu draudzes misionārus. Otrs ievērojams Brāļu draudžu atbalstītājs bija Ungurmuižas īpašnieks Baltazars fon Kampenhauzens (1689–1758). Kampenhauzens un Hallartes

Viens no Brāļu draudžu galvenajiem principiem mācības lietās bija šāds: “Būtiskajā – vienotība, nebūtiskajā – brīvība, visās lietās mīlestība.”

īpašumi Valmierā un Straupē kļuva par pirmajām Brāļu draudžu sapulču vietām Baltijā.

Brāļu draudzēs bija vēlme nest Evaņģēliju gan tiem, kas par Jēzu neko nezināja, gan arī tiem, kas pie reliģijas piederēja vien formāli un dzīvu pestīšanas prieku nebija piedzīvojuši. Viņi nosūtīja misionārus uz Karību salām, Grenlandi, Dienvidameriku, Āfriku un arī Vidzemi. Pamazām Brāļu draudzes Vidzemē, Igaunijā un igauņu salās izauga līdz vairākiem tūkstošiem sekotāju. Igaunu zemē Brāļu draudzes bijušas pat aktīvākas nekā starp latviešiem.

Misionārs Kristians Dāvids, ieradies Vidzemē, secināja, ka šī tauta nepazīst Jēzu un te ir liels darba lauks. Brāļu draudžu ietekmē tika izskaustas māņticības, pagānu altāri un piedauzīgā dziedāšana. Etnogrāfi sūdzas, ka Brāļu draudze esot apkarojusi nerātnās dainas un citas “kultūras” vērtības. Jau tajā laikā ļaudis pratuši atšķirt, kuras ir negoda dziesmas.

Zemnieki Brāļu draudzēs uztvēra Svētos Rakstus burtiski, pat bauslībnieciski, tādēļ vērsās ne tikai pret pagānisma māņticībām, bet arī pret tautastēpiem un tautas folkloru, ko uzskatīja par piederošu pasaulei. Brāļu draudžu ietekme daudzviet Vidzemē bijusi tik dziļa, ka vairākos pagastos vairs krogos netirgoja alkoholu. Jaunatne augstu vērtēja tikumību un Bībeles principus. Brāļu draudžu sludinātājus dēvēja par “sacītājiem”, bet bīskapus par “tētiņiem”. Draudzes pulcināja daudz ļaužu uz dievkalpojumiem un guva aizvien lielāku noteikšanu sabiedriskajā dzīvē, jo piedzīvoja uzklaušītas lūgšanas un pārmaiņas cilvēkos.

“Kad latvieši dzirdēja, ka Jēzus asiņu dēļ viņi apžēloti un šie grēki izlīdzināti [...], tie tīri vai kusa aiz mīlestības un pateicības grēcinieku draugam. [...] Tauta agrāk savā prātā domājusi, ka zagst neesot grēks, ka viņi ņemot tik savu daļu, kas viņu senčiem ar varu atņemta. Kad viņi bija atzinuši, cik tālu šai ziņā noziegušies, viņiem nenācās grūti atzīties savu kungu priekšā [...]. Šī bija varena liecība Pestītāja lietas labā, un daudzi no kungiem ar to kļuva savās sirdīs kustināti un no šī laika visu uzticēja atmodinātājiem.

Brāļu draudžu nopelns ir latviešu Bībeles otrais izdevums 1739. g. Savukārt 1742. g. latviešu valodā tika iztulkots un izdots Brāļu draudžu dziesmu krājums ar 234 dziesmām.

[...] Tiklīdz ļaudis sestdienās un svētku priekšvakaros tika atlaisti no darba, viņi nāca lieliem bariem uz diakonātu, dziedādami ceļā savas vismīlākās dziesmas: “Nāc, tu latvju Pestītājs” un “Nāciet kopā, bēdu ļaudis”. Un, tā kā viņi pie tam jutās tik labi, tad viņi to nosauca par savu kāzu laiku. Lai gan viņi cauru dienu un nedēļu bija darbā ļoti noguruši, taču visu nakti miegs nenāca viņu acīs [...]. Kustībai plešoties plašumā, šādi nakts gājieni vairojās, jo ceļš līdz Valmierai bija dažam labam pārdesmit un vairāk kilometru garš. Arī tuvākajiem nācās kavēt miegu, jo sapulces bija jānotur priekš baznīcas laika, un dievkalpojuma sākums Valmierā bija nolemts vasaru astoņos un ziemu pusdeviņos, tā ka brāļi mēdza sākt savas stundas svētritos piecos.”¹

Brāļu draudžu nopelns ir arī latviešu Bībeles otrais izdevums 1739. g., ko finansēja grāfs Cincendorfs. Iespiests Kēnigsbergā, šis izdevums bija plaši lietots Brāļu draudzēs. Tulkojumu gramatiski laboja, un šis korekcijas veica tā paša Vidzemes ģenerālsuperintendenta Johana Fišera vadībā, kurš bija veidojis arī pirmo Glikas Bībeles izdevumu.

1742. g. latviešu valodā tika iztulkots un izdots Brāļu draudžu dziesmu krājums ar 234 dziesmām. Valoda tajā bijusi neveikla un gramatiski sarežģīta, tomēr dziedātājus aizrāvis to gleznainais saturs.

1746. g. latviešu valodā tika publicēta Brāļu draudžu lūgšanu grāmata. Liela daļa no Brāļu draudžu izdotās literatūras vēlāk tika iznīcināta laikā, kad Brāļu draudzes Vidzemē bija aizliegtas. Ziņo, ka tika sadedzināts ap 2000 Brāļu draudžu grāmatu. Tomēr daļa no literatūras tika saglabātas un izmantotas pagrīdes sapulcēs.

1 Adamovičs L., “Kristīgās baznīcas vēsture”, Rīga, 1937, 364., 365. lpp.

Vairāki luterāņu mācītāji saskatīja Brāļu draudžu labvēlīgo iespaidu uz tautu, turpretī vairākums par to sūdzējās un uzskatīja to par bīstamu sektu, kas apdraud valdošās baznīcas vienotību un esošo sabiedrisko kārtību. Daudzviet luterāņu baznīcas bijušas pustukšas, kamēr Brāļu draudžu sapulču vietas bijušas ļaužu pilnas. Luterāņu mācītāji nosodīja brāļu praksi rīkot dievkalpojumus ārpus baznīcas ēkām. Muižniekus biedēja latviešu nacionālās pašapziņas mošanās. Brāļu draudzēs latviešu zemnieki kļuva organizēti, lai cīnītos par savām tiesībām. Tie iemācījās draudzēs ne tikai lasīt un dziedāt, bet arī rakstīt. Zemnieki sāka rakstīt sūdzības par muižnieku patvaļu impērijas valdībai, kas uz šīm sūdzībām reaģēja. Latviešu zemnieki par savām tiesībām cīnījās tiesās un pat guva uzvaras. Saprotais, ka muižnieki to nevarēja tā atstāt un vērsās pret šiem cīnītājiem. Grūtību netrūka. Impērijas valdība Brāļu draudzes aizliedza, un tām nācās darboties pagrīdē. Grāfu Cincendorfu izraidīja no Krievijas. Brāļu draudzes iesākumā bija par nevardarbīgu pretošanos, bet pamazām, pieaugot muižnieku pretestībai, kļuva par pamatu latviešu revolucionārajai tradīcijai, lai gan pašas Brāļu draudzes ir dominējis koncepts par pasaules Glābēju – Dieva Jēru. Viņa simbols vēl joprojām veido Brāļu draudžu logo.

Tieši Brāļu draudzes pārstāvji iesāka konsekventi lietot nosaukumu “Letland”, apzīmējot Vidzemi, bet vēlāk to attiecināja uz visu latviešu apdzīvoto teritoriju. Līdz tam šo teritoriju dēvēja gan par Livoniju, gan guberņu vārdos. Nosaukums “Letland” pamazām pārceļoja arī uz vācu valodu, līdz pārtapa nosaukumā “Latvija”. No Brāļu draudzēm ir nākuši daudzi izglītoti latviešu tautas pārstāvji, to skaitā Apsišu Jēkabs, Matīss Kaudzīte, Jānis Poruks u. c.

Brāļu draudžu misija bija likt garīgo dzīvi uz Bībeles pamatiem, briedināt latviešu nacionālo pašapziņu un izveidot latviskās kultūras telpu.

Viens no Brāļu draudžu galvenajiem principiem mācības lietās bija šāds: “Būtiskajā – vienotība, nebūtiskajā – brīvība, visās lietās mīlestība.” Pirmais šo principu lietoja Amoss Komēniuss. Vienotība Brāļu draudzes izpratnē nenozīmēja vienveidību. Ticīgie varēja paust savas domas brīvi. Turpretī nozīmīgajās lietās draudzei ir jābūt vienprātīgai. Vienotība brūk, kad zūd draudzes kodols – Jēzus Kristus un Svēto Rakstu autoritāte.

Brāļu draudzēs ir divi sakramenti: kristības un Svētais Vakarēdiens. Kristības notiek, uzlejot ūdeni uz kristāmā galvas no trauka vai sauļas. Netiek nolietas kristības arī pagremdējot. Brāļu draudzēs veic bērnu kristības un pieņem citu konfesiju kristības bez pārkristīšanas. Tas tādēļ, ka pastāv uzskats – kristības ir jāveic vienu reizi un tās ir uz visu mūžu.

Svētais Vakarēdiens Brāļu draudzēs notiek ar bīkleri, pieminot Jana Husa centienus, lai Piemiņas mielastā būtu gan maize, gan arī vīns. Tas netiek praktizēts katru svētdienu, bet gan īpašās reizēs. Brāļu draudzes praktizē atvērto dievgaldu, kur ļauj piedalīties arī citu konfesiju kristiešiem.

Nākas atzīt, ka Brāļu draudzēs kā novitāte un pretstats oficiālās baznīcas formām ienāca arī pārlietu emocionālas harismātiskās izpausmes. Bijušas sapulces, kurās dalībnieki, bļaudami un kaukdami sapulču laikā, ekstāzē krituši zemē, apgalvojot, ka esot redzējuši vīzijas par eņģeļiem un paradīzi, redzējuši mirušos. Uzradās “pravieši” un “apustuļi”, kas apgalvoja, ka esot saņēmuši savu iesvētīšanu Debesīs. Tas ārkārtīgi mulsināja nosvērtos latviešu zemniekus, kad šie staigājuši apkārt un stāstījuši savus murgus. Kaudzīte Matīss šos sludinātājus dēvēja par “gara vājiniekiem”. Ar viņu radīto satraukumu bija ļoti grūti cīnīties. Luterāņu mācītājiem šis ļembasts deva argumentu, ka Brāļu draudzes nepieciešams slēgt.

Brāļu draudžu vadītāji pielika visas pūles, lai šīs izdarības pārtrauktu. Šīs izpausmes sāka mazināties, kad Mūrmuižā kāda no “pravietēm” ekstāzē iekritusi dīķī un noslīkusi. Tas lika tautai vairāk pievērsties Dieva vārdiem un atrauties no māņiem.

“Netrūka arī dažādu pārspilējumu: reliģiskas jūsmošanas un murgošanas. Daži sāka trīcēt, citi pagība, gulēja ilgāku laiku bez samaņas un stāstīja tad, ka redzējuši dažādas parādības un ieguvuši sevišķu Dieva žēlastību. [...] Brāļi apkaroja murgus, bet sajūsma bieži kūsāja pār mēru. Sapulcēs reizēm dalībnieki jo spēcīgi izjuta Dieva gara tuvumu. Šķestera Pēteris apraksta kādu sapulci Kaugurmuižā: “Mums tā bija, kā tiem mācekļiem, kas gāja uz Emau, un, lai gan mēs sāpju vīru neredzējām miesas acīm, tomēr viņš mums bija neizsakāmi tuvu un uzpūta mums savu dzīvības dvasu. Sirdis tika prieka un arī mīlestības pilnas”.¹

Laikā, kad kristīgās konfesijas uzsver savas robežas, Brāļu draudzes cenšas vienot dažādu konfesiju pārstāvjus. Grāfs Cincendorfs nekad nebija domājis par nošķiršanos no evaņģēliski luteriskās baznīcas. Viņš tikai vēlējās ticīgos vest tuvāk Kristum. No tā arī Brāļu draudzēs valda pārliecība, ka visās konfesijās ir Dieva bērni, kuri ticībā uz Jēzu Kristu pauž vienu “sirds reliģiju”. Tādēļ savas pastāvēšanas iesākumā Brāļu draudzes vadītāji nevēlējās veidot atsevišķu jaunu konfesiju, jo uzskatīja, ka viņu ticības pārliecība sevī ietver visu konfesiju patiesos kristiešus un atrodas virs pārējām reliģijām. Tā ir atvērta visiem kristiešiem, kuri vēlas būt sadraudzībā un misijā.

Sākoties pārmaiņām sabiedrībā, 19. gs. beigās Brāļu draudžu kustībā iestājās lūzums. Tās pavisam nonāca evaņģēliski luteriskās baznīcas pārvaldē un pamazām sāka zaudēt aktualitāti. Tomēr tās bija izpildījušas savu misiju: likušas latviešu

garīgo dzīvi uz Bībeles pamatiem, briedinājušas nacionālo pašapziņu, izveidojušas latviskās kultūras telpu. Turpmāk šīs jomas vadīt pārņēma citi.

Pagurums bija iestājies jau Matīsa Kaudzītes laikā, kad viņš apraksta Vidzemes Brāļu draudzes. Liels izaicinājums Brāļu draudzēm bija Pirmais pasaules karš, kad pārtrūka saikne ar organizācijas centru. Latvijas neatkarības gados Brāļu draudzes pastāvēja vien dažās pilsētās. Pēc Otrā pasaules kara Brāļu draudžu darbība Latvijā panīka pavisam.

Kara pēdējā gadā bez jebkādas vajadzības piedzērušies padomju armijas karavīri sava “prieka” pēc nodedzināja Hernhūtes ēkas Vācijā. Turpmāk Brāļu draudžu centrs tika pārcelts uz Vācijas rietumiem, kur sprieda, kā atjaunot organizācijas darbību. Pašlaik Brāļu draudzes ir izplatītas visā pasaulē. Daudz to ir Karību jūras salās, Latīņamerikā un Āfrikā.

1997. g. Brāļu draudze tika atjaunota Latvijā, tā darbojas evaņģēliski luteriskās baznīcas paspārnē. Brāļu draudžu centrs Latvijā atrodas Rīgā, Čiekurkalnā, kur ir Rīgas evaņģēliski luteriskā Misiones draudze. Latvijā Brāļu draudzēm pastāv 9 saiešanu nami. Tās ir atvērtas sadarbībai ar citām konfesijām. To bagātā vēsture vēl aizvien izsauc apbrīnu un cieņu starp Latvijas kristiešiem.

Literatūra:

Ceipe, Gundars, “Brāļu draudze”, Rīgas ev. lut. Misiones draudze, 2020.

Feldmanis, Roberts, “Latvijas baznīcas vēsture”, R: Luterisma mantojuma fonds, 2011.

Kaudzīte, Matīss, “Brāļu draudze Vidzemē”, Rīga, 1877. <https://www.bdm.lv/images/gramatas/bralu-draudze-vidzeme-1877-matiss-kaudzite-a5.pdf>

Mežezers, Valdis, “The Herrnhuterian Pietism in the Baltic”, North Quincy: The Christopher Publishing House, 1975.

¹ Turpat, 369. lpp.

Anhels Manuels
Rodrigess
(Ángel Manuel
Rodríguez)

EVANĢĒLIJS UN DZĪVĪBA

Vai mācība par dvēseles nemirstību būtu saskanīga ar mūžīgo evaņģēliju?

Adventisti uzskata, ka Bībele nemāca par dvēselei piemītošo nemirstību un apstiprina, ka cilvēks eksistē nedalāmā dzīvības vienotībā miesas formā. Tādēļ nemirstība ir dievišķa gala laika dāvana, kas nav šķirama no miesas augšāmcelšanās (1. Kor. 15:50–55).

Lai gan kristīgā laikmeta sākumā pastāvēja dažādas interpretācijas par cilvēka dvēseli, kristīgā baznīca pieņēma uzskatu, ka dvēsele pati par sevi ir nemirstīga un mājā materiālā ķermenī, no kura atbrīvojas brīdī, kad ķermenis mirst.

Dvēsele un cilvēka stāvoklis

Mācība par dvēseles nemirstību apgalvo, ka dvēsele nav iznīcināma, tādēļ nepastāv neviens ārējs spēks – pat ne Dieva spēks –, kas spētu to iznīcināt (izskatās, ka Dievs nemaz nevēlas to darīt). Acīmredzams ir secinājums, ka grēks nemaz neapdraud dvēseles eksistenci. Kaut kas mūsos ir izvairījies no grēka nāvējošās vainas.

Turpretī Bībele māca, ka grēks pilnībā ir iznīcinājis personību – kā iekšējo dzīvi, tā arī garīgo, fizisko un sociālo dzīvi –, atstājot visu personu lielā vajadzībā pēc glābšanas (1. Moz. 3:8–13; Rom. 7. nodaļa, Rom. 8:6, 7; 6:23). Rakstos mācīts, ka grēkojošā dvēsele mirst (Ec. 18:4; Rom. 1:32). Vienīgā izvēle ir kļūt par jaunu radījumu caur Kristus glābjošo upuri (Jņ. 3:7; 2. Kor. 5:17).

Dvēsele un glābšana

Ticējums, ka cilvēka eksistence nekad nav bijusi pakļauta briesmām visā pilnībā, mazina Kristus mīlošo upura dziļumu. Viņš nav atdevis Savu dzīvību par dvēseles glābšanu, jo dvēseli nav nepieciešams glābt – tas ir, tai jau piemīt mūžīgā dzīvība! Tie, kuri tic dvēseles nemirstībai, iespējams, strīdēsies, sakot, ka briesmām var būt pakļauta nemirstīgās dvēseles vide, kurā tai nāksies eksistēt mūžīgi, bet ne dvēsele pati. Tie apgalvos, ka dvēselei ir nepieciešams nākt atpakaļ vidē pie Dieva caur Kristus izlīdzināšanas darbu, lai izvairītos no otrās eksistences vides – elles. Pēc viņu uzskata tiek citādi skaidrots tas posts, ko cilvēka dabai ir nodarījis grēks un sacelšanās. Šādi tiek mazināts Kristus upura lielums. Šādi sanāk, ka Viņa nāve nav devusi mums dzīvību, bet gan ir padarījusi mūsu iemantoto dzīvi labāk baudāmu.

Patiesība ir tāda, ka Kristus upuri veidoja nonākšana nāves realitātē, lai atgrieztu mums atpakaļ zaudēto mūžīgo dzīvību (Mk. 10:45; Jņ. 3:16; 10:28; Rom. 6:23). Mums nākas atzīt, ka nekas nav izsprucis no grēka nāvējošā spēka tvēriena. Tādēļ, lai mūs izglābtu, bija nepieciešams mūžīgs upuris (2. Kor. 8:9; Fil. 2:7; Mt. 27:43). Nemirstīgās dvēseles ideja aptumšo Dieva uzpurīgās mīlestības godību.

Dvēsele un tiesa

Mācība par dvēselei dabiski piemītošo nemirstību sagroza Dieva mīlošo raksturu, kas tika atklāts pie krusta, pasniedzot mūžīgo nāvi kā mūžīgu netaisno cilvēku dvēseles degšanu ellē. To pat ir sāpīgi iztēloties, ka Kristus apzināti dedzinātu cilvēkus *mūžīgi*, tā sodot par dzīvošanu *īsā*, grēcīgā dzīvē uz šīs planētas. Tā ir viena no lielākajām doktrinālajām traģēdijām kristietības vēsturē, un tas acīmredzami ir rezultāts faktam, ka ir pieņemta mācība par dvēselei dabiski piemītošo mūžīgo dzīvību.

Dievs nav nežēlīgs Kungs, jo Viņš ir mīlestība (1. Jņ. 4:8; Atkl. 21:3, 4). Saskaņā ar Bibeli netaisnais pazudīs uz mūžīgiem laikiem (Mal. 3:19; Ps. 37:10; Ps. 145:20).

Avots: “Adventist World”
2024. g. aprīlis

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU PAMATMĀCĪBAS: DIEVA VĀRDS

Vai zināt, kādas ir Septītās dienas adventistu draudzes pamatmācības? Pavisam to ir divdesmit astoņas, un katra no tām apraksta kādu svarīgu mūsu ticības pārliecības jautājumu.

Šajā numurā aplūkosim pirmo pamatmācību – Dieva Vārds, kura īsumā formulēta šādi: “Jaunās un Vecās Derības Svētie Raksti ir dievišķā inspirācijā dots Dieva rakstītais Vārds. Bībeles autori ir runājuši un rakstījuši Svētā Gara iedvesmā. Dievs Savā Vārdā cilvēcei ir devis pestīšanai nepieciešamās zināšanas. Svētie Raksti ir augstākā Viņa gribas atklāsmē – autoritatīva un neklūdīga. Tie ir rakstura standarts, mūsu pieredzes mēraukļa, visu doktrīnu galīgā atklāsmē un uzticama liecība Dieva darbiem vēstures gaitā.”

Par Dieva Vārda nozīmi teoloģiskā un praktiskā aspektā savās domās dalījušies divi mūsu draudzes mācītāji – Valdis Zilgalvis un Ojārs Incenbergs. Lai viņu atklātais un pieredzētais ir jums par garīgu stiprinājumu un pamudinājumu uzticēties Dieva Vārdam!

KĀPĒC MĒS, ADVENTISTI, JOPROJĀM UZTICAMIES BĪBELES AUTORITĀTEI?

Valdis Zilgalvis –
Smiltenes draudzes
mācītājs

Pasaulē tiek piedāvātas vairākas svētās grāmatas – Bībele, Korāns, *Bhagavad Gita*, *Tripitaka*, *Guru Granth Sahib* un citas. Katra no tām tiek augsti respektēta attiecīgo reliģiju tradīcijās un ir atstājusi lielu ietekmi šo ļaužu kultūrā. Katra no tām māca par tādām vērtībām kā godīgums, līdzjūtība un līdzcilvēku cienīšana.

Kā kristietībā, tā islāmā un jūdaismā tiek pielūgts viens Dievs. Ir reliģijas, kurās tiek godāta daudzdievība. Šie teksti cits pēc cita

piesaka sevi kā patiesības nesējus. Tāpēc senais Pilāta jautājums vēl šodien izskan daudzu lūpās: “Kas ir patiesība?” (Jņ. 18:38)

Mēs, adventisti, esam izvēlējušies Bībeli kā patiesības rādītāju, bet kāpēc? Kāpēc mēs, Septītās dienas adventisti, ticam Bībelei?

Bībele ieņem unikālu vietu starp pasaules svētajiem rakstiem, pateicoties vairākām īpatnībām un tās lielajai ietekmei uz kultūru, reliģiju un vēsturi. Salīdzinot Bībeli ar

citām svētajām grāmatām, jāuzsver vairāki nozīmīgi aspekti:

1. Bībele ir unikāla ar to, ka šo grāmatu veido divas galvenās daļas – Vecā Derība (ebreju Bībele) un Jaunā Derība. Vecajā Derībā ir kopīgi jūdu un kristiešu reliģiskie raksti, savukārt Jaunajā Derībā ir kristīgajai ticībai nozīmīgi raksti.

2. Bībelē, īpaši Vecajā Derībā, centrālais ir derības jēdziens starp Dievu un Viņa tautu. Šī īpašo un formālo attiecību

tēma ir neatņemama Bībeles stāstījuma un teoloģisko norišu izpratnes sastāvdaļa, nosakot pamatnosacījumu, kas ietekmē kristīgajos Svētajos Rakstos unikāli izklāstīto pestīšanas vēstures stāstījumu.

3. Lai gan daudzas svētās grāmatas satur vēsturiskus stāstus un pravietojumus, Bībele to dara visaptverošā apjomā, kas hronoloģiski apraksta laiku no pasaules radīšanas līdz pat pasaules galam, piedāvājot nepārtrauktu stāstījumu.

4. Bībele aptver plašu literāro žanru klāstu, tostarp likumus, vēsturi, gudrības literatūru, dzeju, pravietojumus, evaņģēlijus, vēstules un apokaliptisko literatūru. Šī daudzveidība piedāvā bagātīgu stāstu, mācību un atziņu goblēnu, nodrošinot daudzpusīgu pieeju garīgo patiesību izpratnei.

5. Lai gan daudzas svētās grāmatas ir spēcīgi ietekmējušas savas kultūras, Bībeles ietekme uz Rietumu civilizāciju ir nepārspējama, ietekmējot tiesību sistēmas, morālās vērtības, literatūru un mākslu. Tās mācība par mīlestību, piedošanu, taisnīgumu un cilvēka cieņu ir būtiski ietekmējusi ētikas normas un sociālos likumus.

6. Bībele ir tulkota vairāk valodās nekā jebkura cita grāmata vēsturē, padarot to par visplašāk izplatīto grāmatu visā pasaulē. Šis nepārspējamais pieejamības līmenis ir ļāvis Bībeles mācībai sasniegt plašu un daudzveidīgu auditoriju.

Bībele gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā pretendē uz to, ka tā ir Dieva atklāsme un tāpēc – dievišķi autoritāta. Bībeles Dievs “ir ne tikai Dievs, kas rīkojas, bet Viņš ir arī Dievs, kas runā”. Vecajā Derībā šī autoritātes prasība simtiem reižu izteikta ar apgalvojumu “Tā saka Jahve” vai tam līdzvērtīgu. Dievs ir patiesības Dievs (Jes. 65:16), burtiski – “Amen” Dievs. Viņš runā patiesību un nemelo. Dieva patiesība ir mūžīga, jo, tāpat kā Viņš pats, arī Viņa patiesība ir absolūta un nemainīga (Ps. 117:2). Dieva patiesība ir arī universāla – tā ir vienāda visos laikos un kultūrās.

Svēto Rakstu uzmanības centrā ir Jēzus Kristus. Tajos Jēzus tiek parādīts ne tikai kā vēsturiska persona, bet arī kā Dieva Dēls, kura dzīve un mācība ir kristīgās mācības pamats.

Vecā Derība pasludina, ka nāks Dieva Dēls, Mesija, pasaules Pestītājs. Jaunā Derība apstiprina, ka Viņš ir atnācis kā cilvēks un ka Jēzus dzīve, ciešanas, nāve un augšāmcelšanās atklāj – Viņš ir mūsu Glābējs. Katra Bībeles grāmata vai nu simbolos, vai tieši norāda uz kādu Viņa darba vai rakstura šķautni. Klausoties Jēzus vārdos, ļaudis atzina, ka Viņš runā kā “tāds, kam vara, un ne kā viņu rakstu mācītāji.” (Mat. 7:29)

Viņš nepārprotami atšķīrās no citiem tā laika skolotājiem. Lai gan viņi savu autoritāti balstīja uz Bībeles rakstiem, Jēzus pauda autoritāti, kas bija augstāka par Mozu un likuma burtu (Mt. 5:21–48). Viņa rīcība uzsvēra Viņa dievišķo autoritāti. Izdzenot dēmonus, Viņš nelietoja dievišķus vārdus vai formulas; Viņa spēks bija Viņa pašā.

Bībeles autoritātes iekšējie un ārējie pierādījumi

Nemot vērā, ka Jēzus ir Bībeles avots un iemiesojums, rakstītā Vārda autoritāti var aplūkot no iekšējo un ārējo pierādījumu viedokļa.

Ar iekšējiem pierādījumiem mēs domājam to, kas Bībelē ir pašsaprotami patiesi, lai to varētu uzskatīt par autoritatīvu. Savukārt ārējie pierādījumi attiecas uz faktoriem ārpus Bībeles, kas apliecina tās autoritāti. Daži varētu apšaubīt vienu vai vairākus no šiem pierādījumiem, bet kopā tie ir spēcīgs arguments Bībeles nepārtrauktai autoritātei.

Iekšējie pierādījumi

Divi galvenie iemesli ticībai Dievam un Viņa Vārdam ir radīšana un pravietojumi. Kas attiecas uz radīšanu, Viņam nav līdzinieku (sk. Jes. 40:25). Nevienam no daudzajiem senajiem stāstiem par radīšanu nav salīdzināms ar Dieva vienkāršo, eleganto ziņojumu par vienas nedēļas brīnumu 1. un 2. Mozus grāmatā. Arī attiecībā uz pravietojumiem nevienam nespēj līdzināties Viņa spējai pasludināt “beigas no sākuma” (Jes. 46:10). Dieva apgalvojumu apstiprina arī daudzie pravietojumi, kas jau ir piepildījušies. Viens no labi zināmiem piemēriem ir Daniēla grāmatas 2. nodaļa, kurā pasaules

impēriju prognoze ir izteikta, ainojot tās ar statuju, kas veidota no dažādiem metāliem. Daniēls, rakstīdams 6. gadsimtā pirms mūsu ēras, precīzi aprakstīja to ķēniņvalstu pēctecību, kuru valdīšana vistiešāk ietekmēja Israēlu –, sākot ar Babiloniju, kam sekoja Medo-Persija, Grieķija, Roma un sadalītās Rietumeiropas tautas, un noslēdzot ar Dieva valstības nodibināšanu. Šo valstību attēlo varens un noslēpumains akmens, kas gāz statuju un piepilda visu zemi.

Citā pravietojumā Daniēls paredzēja vēl vienu Jeruzalemes un Tempļa izpostīšanu pēc Mesijas nāves un 70 gadu nedēļu beigām (Dan. 9:24–27). Arī Mihas pravietojums par Mesijas piedzimšanu Bētlēmē (Mih. 5:2) pārsteidzoši piepildījās (Mt. 2:5, 6). Tādējādi Jēzus varēja runāt par pravietojuma neaizskaramību (Lk. 24:26, 44), un Pēteris varēja apliecināt, ka pravietojuma piepildīšanās ir pārliecinošāka nekā brīnumi un aculiecinieku pieredze (2. Pēt. 1:16–21).

Vēl Bībeles dievišķo autoritāti pierāda tās teoloģiskā konsekvence. Lai gan Bībele ir uzrakstīta aptuveni 1500 gadu laikā un to ir rakstījuši gandrīz 40 dažādi autori, tās apbrīnojamā saskaņotība ļāva Jēzum parādīt diviem nomāktiem ceļotājiem, ka visa Bībele liecina par Viņu: “[...] iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti.” (Lk. 24:27) Arī Pāvils, daudzkārt citējot dažādas Vecās Derības grāmatas, uzsver gan Rakstu konsekvenci, gan to vienoto autoritāti, neraugoties uz daudzo Rakstu autoru atšķirīgajām personībām un individualitāti (Rom. 3:10–19). Turpretī Korāna autors ir viens cilvēks – Muhameds...

Tajā pašā laikā tas liecina par Dieva atlases procesu. Runātāji ir Dieva izredzētie runātāji. Viņu vārdi viņus apstiprina, tāpat kā Dievs caur viņiem apstiprina Sevi un Savu Vārdu.

Stāsts par Bībeles saglabāšanu un nodošanu tālākām paaudzēm sniedz spēcīgus pierādījumus tās dievišķajai autoritātei. Jesajas ruļļa masoretu teksts (MT) ļoti maz atšķiras no Kumrānas alās atrastā teksta, lai gan tos šķir tūkstoš gadu un liela telpa.

Līdzīgi ir arī ar Jauno Derību, tās vairāk nekā 5000 grieķu manuskriptu liecina, ka nelielās atšķirības starp tiem lielākoties radušās pareizrakstības vai gramatikas kļūdu dēļ, nevis teoloģisku manipulāciju dēļ. Tā atklājas arī dievišķās rūpes par tekstu, lai tas nemainīts nonāktu mūsu rokās.

Neiztur kritiku postmodernais apgalvojums, ka Bībeles rakstīšanas laikā vārdiem bija cita saturiskā slodze nekā tā ir mūsu dienās, resp., ka tiem bija atšķirīga nozīmē no tās, kādu saprotam šodien. Atcerēsimies, ka Bībeles autori bija tā paša Svētā Gara inspirēti, kurš šodien ir pie mums un palīdz mums izprast domu, kādu šie autori vēlējās nodot lasītājam.

Viens no spēcīgākajiem ārējiem argumentiem par Bībeles autoritāti ir tas, ka tās spēkā tiek mainīta šo Rakstu lasītāju dzīve.

Bībele ir pārdzīvojuši viduslaiku baznīcas, franču revolūcijas, komunistisko režīmu un zinātnieku cinisma uzbrukumus. Arheoloģiskie panākumi mūsdienās bieži vien palīdz nostiprināt ticību tās pārdabiskajai identitātei.

Aplūkojiet šādus piemērus:

Merenptah stēla, trīspadsmitais gadsimts p. m. ē., attiecas uz Israēla tautu;

Tel Dan stēla, astotais līdz devītais gadsimts p. m. ē., attiecas uz Dāvida dinastiju;

Babilonijas hronikas apstiprina Nebukadnecara darbību, kas aprakstīta 2. Kēn. 24:10–17;

Poncija Pilāta uzraksts nosauc pirmā gadsimta pārvaldnieku;

Hērodiānas vietas dod liecību par Hērodu Lielo un viņa pilīm.

Vēl ir arī tā sauktais Pētera nams un Kajafas kostulārija.

Rakstu autoritāte attiecībā uz dažādiem reliģiskās tradīcijas avotiem kristietības vēstures gaitā ir tikusi izprasta atšķirīgi. Taču saskaņā ar pašiem Rakstiem, kas ir dievišķi atklāti, Bībeles tradīcija stāv pāri visiem pārējiem – gan baznīcas, gan zinātnes, gan citiem – avotiem. Kā Pēteris un viņa pavadoni sacīja jūdu valdības vīriem, sava laika reliģiskās tradīcijas bastioniem: “Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem.” (Ap. d. 5:29)

Lai gan Bībele nav zinātnes vai vēstures mācību grāmata, pareizi saprastas, tās visas savstarpēji saskaņojas. Rakstu vēsturiskie un zinātniskie apgalvojumi, kas ir

dievišķi akreditēti, ir spēkā pat tad, ja tie ir acīmredzamā pretrunā ar laicīgo zinātni. Dieva Vārds runā ne tikai uz dažiem, bet uz visiem cilvēciskajiem darbiem. Tas ir mūsu vienīgā ticības apliecība, un kā uzticīgi Vārda studenti mēs turpinām būt atvērti jaunām izpratnēm par tajā atklāto Dieva gribu attiecībā uz mums.

No mums tiek sagaidīts, ka mēs pieņemsim Bībeles autoritāti nevis uz aklas ticības, bet gan uz saprātīgu pierādījumu pamata. Ar radišanas liecību, ar pravietojumu ticamību, ar Bībeles saglabāšanas un nodošanas brīnumu un ar tās precizitātes apstiprinājumu ārējos avotos Dievs mums ir devis vairāk nekā pietiekamus pierādījumus – gan iekšējos, gan ārējos –, lai atbalstītu mūsu ticību Bībelei kā Dieva iedvesmotam un autoritatīvam Vārdam.

Izmantotā literatūra:

1. “Adventist Review” 25. 08. 2011. Clinton Wahlen. “What’s to Believe About Bible?”

2. “Septītās dienas adventisti tic.” Rīga: Patmos, 2021.

3. “Affirming Our Identity”. Safeliz Theological Library.

BĪBELE KĀ IEDVESMOTS DIEVA VĀRDS

Ojārs Incenbergs –
mācītājs emeritus

Kāda ir Tava personīgā pieredze, kas stiprinājusi pārliecību, ka Bībele ir Dieva Vārds?

Es neatdalu Bībeli no Dieva, to nemaz nevar darīt. Bībele ir Dieva Vārds, un es tam uzticos. Es lasu Bībeli no agras bērnības, esmu audzis kristīgā ģimenē, esmu tā audzināts – ar stipru atziņu par Bībeli kā Dieva Vārdu. Tādēļ man nav bijušas šaubas, ka Dieva Vārds ir Bībele. Esmu personīgi pieredzējis, ka rakstītais

Dieva Vārds precīzi piepildās manā dzīvē, neskatoties uz to, ka tas rakstīts citā laikmetā, esmu to pieredzējis patiesu savā dzīvē.

Man īpaši tuvi ir vārdi jeb apsolījums no Mateja evaņģēlija 10:19, 20: “Bet, kad tie jūs nodos, neuztraucieties, kā un ko jūs runāsit, jo tajā pašā brīdī jums tiks dots, kas jāsaka, jo jūs nebūsit tie, kas runā, bet jūsu Tēva Gars jūsos runās.” Esmu pieķēries šiem vārdiem,

ka Dievs dos to, kas jārunā. No 1959. līdz 1985. gadam biju čekas uzraudzībā. Šajos gados vairākkārt tiku izsaukts uz nopratināšanām, tikos ar varas vīriem, kuru uzdevums bija pazudināt. Pirms katras šādas iztaujāšanas es lūdzu: “Dievs, dod, ko man teikt.” Pēc tam pats esmu brīnījies par atbildēm, tās bija vienīgās pareizās atbildes, jo kāds lieks vārds, kaut kas vairāk vai mazāk pateikts varēja maksāt

ļoti dārgi ne tikai man, bet arī līdzcilvēkiem. Šajās reizēs ļoti spilgti pieredzēju, kā reāls Dieva Vārds piepildījās manā dzīvē.

Vēl kāda epizode no manas dzīves. 1996. gadā kalpoju Liepājā un biju Latvijas Bībeles biedrības valdes priekšsēdētājs. 6. martā biju aizbraucis uz Rīgu un neplānoti iegāju Latvijas Bībeles biedrības birojā. Toreizējais Bībeles biedrības vadītājs G. Kalme man saka: “Ļoti labi, ka esi Rīgā, šodien ir jāuzņem Zviedrijas Bībeles biedrības delegācija. Tev būs jāsaka arī uzruna!” Man šī bija neplānota vizīte Rīgā, tādēļ arī nekāda runa iepriekš netika sagatavota. Es, protams, lūdzu Dievu, lai dod istos vārdus, ar kuriem uzrunāt delegāciju, un Dievs deva, ko teikt. Pateicos viņiem kā tās tautas pārstāvjiem, kura mums palīdzēja tikt pie pirmās Bībeles latviešu valodā. Zviedrijas delegāti bija pārsteigti un neizpratnē. Tad paskaidroju, ka toreiz, pirms 300 gadiem, kad Ernsts Gliks tulkoja Bībeli latviešu valodā, mēs bijām Zviedrijas pakļautībā, un tā laika karalis atbalstīja un finansēja pirmo tulkojumu, piešķirdams 7500 dālderus. Tad Dievs lika teikt tālāk: “Varbūt karalis, kurš pašreiz valda, var sponsorēt šo tulkojumu, pie kura esam ķērušies.” Pēc divām nedēļām saņēmām lielāko Zviedrijas laikrakstu un pirmā lappusē izlasījām: “Zviedrijas karalis dāvina latviešu Bībeles tulkojumam 7500 kronas.” Tas nebija viss. 30. aprīlī karalis svinēja 50 gadu jubileju un aicināja zviedru tautu apsveikt savu karali, dāvinot naudu, kura tiks novirzīta mūsu tulkojumam. Šo ziedojumu vākšanas akciju paveica Zviedrijas Bībeles biedrība, un tā mūsu projektam ienāca vēl 500 000 zviedru kronas. Katru gadu no karaļa līdzekļiem šis fonds tiek papildināts. Slava Dievam! Dievs rūpējas par Savu Vārdu. Šī bija iespēja atkal piedzīvot, kā Dievs dod istos vārdus istajā laikā un istajā vietā. Es esmu pateicīgs Dievam par jauno Bībeles tulkojumu, tas ir Dieva darbs! Dievs vada, lai Viņa darbs virzītos uz priekšu, to nepanāca ne organizācija, ne valde, ne es, bet Dievs pats vada Savu darbu uz priekšu. Esmu priecīgs par Dieva vadību un aizgādību, Dievs pats ir rūpējies par Savu Vārdu senatnē, lai tas tiktu saglabāts mūsdienām un lai šodien

tas tiktu izplatīts dažādās valodās. Par to man gribas liecināt.

Šie piedzīvojumi man ir ļāvuši pieredzēt un apliecināt, ka tā tas tiešām ir, kā rakstīts 2. Pētera 1:21: “[...] *je no jau pēc cilvēka gribas pravietojumi tika pasludināti, bet tos runāja Svētā Gara vadīti Dieva cilvēki.*”

Kādas ir spilgtākās atziņas un iespaidi no darba Latvijas Bībeles biedrībā, organizējot Bībeles tulkošanu latviešu valodā?

Tulkotāju komanda ļoti atbildīgi piegāja šim darbam un Bībeles tekstam. Neesmu sastapis nevienu no iesaistītajiem, kurš neuzticētos Bībelei kā Dieva Vārdam. Visi tulkošanas darbā iesaistītie cilvēki ļoti akurāti un rūpīgi meklēja labāko tulkojuma versiju, lai pēc iespējas precīzāk izteiktu latviešu valodā ebreju vai grieķu valodā pausto domu. Piemēram, visiem pazīstamais aicinājums no Galatiešiem 6:2 “*Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsīt Kristus likumu*” jaunajā tulkojumā skan: “*Nesiet cits cita grūtumus, tā jūs piepildīsīt Kristus bauslību!*” Nastas tika iztulkotas kā “grūtumus”, lai lasītājs padomātu, kas tad ir grūtumi. Ar nastu mēs domājam kādu somu, maišeli, čemodānu, bet faktiski grieķu valodas vārds, kas izmantots tekstā, liek domāt par dziļāku nozīmi, par visām cilvēka negatīvajām īpašībām, par ļaunumu, par dūsmām.

Tulkošanas procesā sastapos ar vairākām epizodēm, kas lika novērtēt tulkotāju godīgumu un cieņu pret tulkojamo tekstu. Attieksme bija vienreizēja, cilvēki dega par dzīvo Dieva Vārdu un to, kā vislabāk pasniegt to latviešu valodā. Kas no cilvēka atkarīgs, tika izdarīts ar visu atbildību, lai lasot Dieva Gars var darboties pie cilvēka.

Kā lasīt Bībeli? Kas jāņem vērā, lasot Bībeli?

Cilvēkam jāapzinās, ka visus cilvēkus vada Dieva Gars. Dieva Gars darbojas pie katra cilvēka sirds, arī lasot Dieva Vārdu. Mums jāsaprot, ka, lasot pirmo reizi, mēs iegūstam pirmo priekšstatu, varam daudz ko nesaprast, bet ir jāatvēr laiks un jāiedziļinās Dieva Vārdā. Jāļaujas Dieva Garam, kurš liek domāt un saprast, ka es neesmu Visuma centrs, un tad notiek pārmaiņas. Protams, mēs pieejam Bībeles lasīšanai dažādi:

skeptiski – skeptiski, pašāvēģie – pašāvēģi. Protams, ka mūsu attieksme ietekmēs to, kā lasām. Ir svarīgi, ar kādu attieksmi lasām un vai ticam tam, ko izlasām. Jālasa pilnīgā uzticībā, izjūtot pirmo garšu, pēc kuras gribas lasīt vēl un vēl.

Protams, ka Bībele jālasa katru dienu. Es cenšos katru gadu izlasīt Bībeli no vāka līdz vākam. Mana formula ir vienkārša – apskatu, cik lappušu ir Bībelē, un izdalī to ar gada dienu skaitu, un zinu, cik lappuses man dienā ir jāizlasa. Bībeles lasīšana un pārlasīšana nāk par svētību, ļauj izprast, kas ir kas, dod atbildes uz sākotnējiem jautājumiem.

Ja man jautā, ar ko sākt Bībeles lasīšanu, tad es iesaku ar evaņģēlijiem, ar Psalmiem vai Sakāmvārdiem, tie ir ļoti vērtīgi, praktiski un labi uztverami. Es ticu, ka Dieva Gars pamudinās, izgaismos prātu un radīsies interese par lasīto. Protams, ka radīsies jautājumi, es iesaku vienmēr palasīt vēl tālāk, vēl uz priekšu, nākamo nodaļu, visu grāmatu, galu galā – visu Bībeli, atbilde atradīsies. Lasot un pārlasot Bībeli, varēs redzēt, kā sarakstītāji jeb Dieva spalvas atsaucas cits uz citu, kā tie papildina cits citu, kā vēlākie sarakstītāji citē agrākus rakstus. Kad pretstatām Veco Derību Jaunajai, tad apmulstam, bet mums jāierauga, kā Jaunā Derība balstās uz Veco Derību, kā Jaunajā Derībā tiek izmantoti Vecās Derības teksti. Dieva Vārds ir viengabalains. Jēzus Kalna svētrunā saka: “Jūs esat dzirdējuši, ka [...] Bet es jums saku [...]” Tas, kurš deva Veco Derību, sniedz komentāru par to Jaunajā Derībā.

Mums šodien ir dotas visas iespējas, lai lasītu Dieva Vārdu. Kad man nākas saskarties ar jautājumu: “Kurš tulkojums ir pareizais?”, es atbildu: “Visi tulkojumi ir pareizi. Svarīgākais ir lasīt. Un tam ir vajadzīgs laiks.”

Sagatavoja
Līvija Baltrušaitē-Karzone

ELLIŠKĪGĀ IZMEKLĒŠANA

(Turpinājums. Sākums AV aprīļa numurā.)

Oļegs Bokovs – Kijivas
(Ukraina) draudzes
“Upstream Church”
mācītājs, blogeris

Originālais
video krievu
valodā:

Kā jums šķiet, cik no kapsētās apglabātajiem ir bijuši labi cilvēki, bet cik ļauni un bezdievīgi? Pēc vairuma ticīgo domām, pēdējie no minētajiem ir nonākuši baisā vietā, ko dēvē par elli, tur viņi šai pašā brīdī cieš mokas, dēmonu ielenkti, un tur viņiem jāpavada visa mūžība. Jā, dzirdot par verdošiem katliem, ciešanām uguns liesmās un nebeidzamām mokām, ļaudis reagē dažādi. Vieni izbailēs metas izsūdzēt grēkus, citi sāk ienīst Dievu par Viņa cietsirdību, bet trešie gluži vienkārši smejas, jo uzskata šos stāstus par viduslaiku fantāzijām. Bet kas gan notiek patiesībā? Vai tiešām Dievs ir tik nežēlīgs, ka veselu mūžību mocīs grēciniekus ugunī? Vai varbūt Viņa taisnīgums patiesām pieprasa tik skarbu atmaksu? Un kā tas viss samērojams ar Viņa pašuzpurīgo mīlestību, kura pasaulei tika atklāta pie Golgātas krusta?

Jautājums par grēcinieku likteni ir ārkārtīgi svarīgs, jo uz spēles ir paša Dieva reputācija. Kas tad ir mūsu Radītājs – mīlošs Tēvs, taisnīgs tiesnesis vai cietsirdīgs despots? Lūkosim tik skaidrībā!

Rakstos nekur nav sastopama doma, ka bezmiesīgas grēcinieku dvēseles mocīsies elles ugunīs. Mūsu pētījuma gaitā centīsimies šo Bībeles skatījumu atspoguļot iespējami skaidri.

Bet pirms tam ir būtiski sniegt atbildi uz vēl kādu ļoti svarīgu un ne mazāk interesantu jautājumu: “Vai elli pārvalda sātans?”

Viduslaiku mākslinieki nereti atainoja elli kā vietu, kurā mājo sātans un viņa dēmoni, turklāt viņi tur ne vien mīt, bet tā ir viņu valstība, kur viņi valda un rūpīgi seko, lai neviena grēcīga dvēsele, kas nokļuvusi ellē, neizbēgtu no mokām. Billa Vīzes stāstā arī elle ainota kā vieta, kuru pārvalda dēmoni un kurā visu nosaka dēmoni. Jā, ko tur lai iebilst? Daudzi no tiem, kuri apgalvo, ka pabijuši ellē, nepagurdami apliecina, ka redzējuši tur mītošās dēmoniskās būtnes.

Bet ko par to saka Bībele? Kur šobrīd atrodas sātans? Ellē? Vai kādā citā vietā? Palūkosimies, ko Dievs šai jautājumā mums atklājis caur Saviem praviešiem!

“Izcēlās karš debesīs, Miķelis ar saviem eņģeļiem sāka karot ar pūķi. Pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim. Bet tie nespēja, un tiem nebija vairs vietas debesīs. Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātanu, kas pievil visu pasauli, tapa gāzts; viņš tika nomests uz zemi un līdz ar viņu tā eņģeļi.” (Atkl. 12:7–9) Saskaņā ar Bībeli sātans reiz bija visaugstākā rango eņģelis, kurš mājāja Debesīs,

Dieva klātbūtnē, kopā ar citām Debesu būtnēm paužot mīlestību pret savu Radītāju. Bet reiz viņš sadumpojās, ar viltu pārvīla savā pusē trešo daļu eņģeļu un atklāti sacēlās pret Dievu. Miķelis ar Saviem eņģeļiem vienoti nostājās pret dumpiniekiem, un Debesīs izcēlās karš, kura rezultātā sātans un viņa eņģeļi cieta sakāvi un tika nomesti no Debesīm. Šeit, mūsu pasaulē, viņi apmetās uz palikšanu, un viņus sāka dēvēt par dēmoni. Visam nupat teiktajam apustulis Pāvils pievieno vēl kādu interesantu niansi – “Arī jūs bijāt miruši savos pārkāpumos un grēkos, kuros reiz dzīvojāt, pakļauti šīs pasaules varas nesējam, gaisa valsts valdniekam, garam, kas vēl tagad darbojas nepaklausības bērnos.” (Efez. 2:1, 2) Šeit sātans nosaukts par gaisa valsts valdnieku. Tādējādi Pāvils saka, ka sātans atrodas nevis ellē, bet mūsu Zemes atmosfērā, vienkāršāk sakot – viņš mājā mūsu vidū. Sātans uz laiku ir uzurpējis varu pār mūsu planētu, ar viltu atņēmot to Ādamam un Ievai, un nu visi tie cilvēki, kuri nepazīst Dievu, atrodas viņa ietekmes sfērā.

Tā no Bībeles uzzinām, ka sāšana valstība nebūt nav elle, bet gan mūsu pasaule. Tas skan divāini un neierasti, bet tas vēl nav viss.

Lai aprakstītu apstākļus, kādos šobrīd atrodas kritušie eņģeļi, Svētajos Rakstos lietoti divi papildu jēdzieni – “bezdibenis” un “tartaros”¹.

¹ Latv. 1965. gada rev. tulk. “pazemes tumšās bedres”. – Tulk. piez.

Runājot par dēmoniem, vārds “bezdibenis” (grieķu *αβυσσος*) sastopams divas reizes – Lūkas 8:31 un Atkl. 9:1–11. Jēdziens “tartaros” (grieķu *ταρταρώ*) šādā nozīmē lietots tikai vienu reizi – 2. Pēt. 2:4. Tātad mūsu rīcībā ir trīs interesanti Rakstu fragmenti, kurus pavisam īsi aplūkosim detalizētāk.

Lūka mums vēsta, kā reiz Jēzus kopā ar mācekļiem nonāca geraziešu novadā, Dekapolē. Viņiem pretim izskrēja cilvēks, kurš bija dēmonu apsēsts. Viņam piemita necilvēcis spēks, un viņš iedvesa šausmas šīs apkaimes iedzīvotājiem. Viņš nevalkāja drēbes un mājāja kapos – apbedīšanai paredzētās alās. Ieraudzījis Jēzu, apsēstais metās pie Viņa un nokrita ceļos, un tālāk starp viņiem norisinājās ievēribas cienīgs dialogs.

“Tad Jēzus viņam jautāja: “Kā tevi sauc?” Viņš sacīja: “Legions.” Jo daudz ļaunu garu bija viņā iegājuši. Tie Viņu lūdza, lai Viņš tiem nepavēlētu nobraukt **bezdibeni**.” (Lk. 8:30, 31; *izcēlums pievienots*) Tajos laikos romiešu armijas leģionā bija aptuveni 6000 kareivju. Jēzum atbild nevis pats cilvēks, bet viņā mītošie dēmoni. Šķiet, ka, norādot uz savu skaitu, dēmoni mēģina draudēt Glābējam, taču tad kaut kas nenotiek tā, kā viņi ir iecerējuši, un dēmoni tai pašā mirklī sauc pēc žēlastības, lūdzot nenosūtīt viņus uz bezdibeni.

Kas gan ir šis bezdibenis, un kāpēc dēmoni tā nevēlas tur nokļūt? Atbildi mums sniedz pats Lūka, citējot Kristus vārdus: “Kad nešķīsts gars atstāj cilvēku, tad viņš apstaigā **sausas vietas** un meklē atpūtas vietu, bet, to neatradis, saka: es atgriezīšos savā mājoklī, kuru atstāju. Un viņš noiet un atrod to izslaucītu un izgreznotu. Tad viņš noiet un ņem līdzī septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu, un viņi nāk un tur dzīvo, un ar šo cilvēku kļūst ļaunāk, nekā bija iepriekš.” (Lk. 11:24–26, *izcēlums pievienots*)

Jēzus saka, ka tad, kad dēmons iziet no cilvēka – turklāt nedara to labprātīgi –, tas klejo pa sausām vietām, kur nevar rast mieru. Acīmredzot Lūkas minētais “bezdibenis” un “sausās vietas” apzīmē vienu un to pašu vietu. Kāpēc dēmoni tik ļoti nevēlas tur nokļūt? Vai tuksnešainais bezdibenis ir

soda un moku vieta? No Rakstiem mēs redzam, ka tas tā nav. Izskatās, ka te ir runa par gluži ko citu. Kā noprotams no Jēzus vārdiem, mieru dēmoni var gūt, vienīgi mājot kādā cilvēkā un sagādājot viņam ciešanas. Tāpēc, līdzko tie pamet savu “mājokli”, tiem rodas iekšējs diskomforts. Vienatnē ar sevi tie jūtas nelāgi. Tādējādi varam izdarīt secinājumu, ka “bezdibenis” nav kāda ģeogrāfiska vieta, bet stāvoklis, kurā dēmonisko būtņu darbība ir stipri ierobežota. Citiem vārdiem sakot, atrodoties bezdibenī, viņu rokas ir saistītas, esot tur, viņi nevar tiešā veidā nodarīt cilvēkiem ļaunu un tāpēc jūtas slikti.

Atklāsmes grāmatā vārds *αβυσσος* sastopams līdzīgā kontekstā – “Un bazūnēja piektais eņģelis, un es redzēju zvaigzni krītam no debesīm uz zemi. Tai tika dota **bezdibeņa** akas atslēga, tā atvēra **bezdibeņa** aku, un no akas pacēlās dūmi kā liela cepla dūmi, aptumšojās saule un gaiss no akas dūmiem. No dūmiem nāca siseņi uz zemi, un tiem tika dota vara līdzīga zemes skorpionu varai.” (Atkl. 9:1–3, *izcēlums pievienots*)

Atskatot piektajai bazūnei, Jānis redz no debesīm krītam zvaigzni, kas raisa asociāciju ar Luciferu, kritušo eņģeli, kura vārda burtiskā nozīme ir ‘gaismu nesošais’. Viņa krišana tiek salīdzināta ar zvaigznes krišanu (skat. Jes. 14:12 “Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls!”). Pēc tās viņš iegūst apzīmējumu “sātans” jeb “pretinieks (skat. Lk. 10:18 “Bet Viņš sacīja: “Es redzēju sātanu kā zibeni no debesīm krītam!”)”) Zvaigzne, kuru redz Jānis, saņem bezdibeņa akas (grieķu *φρέαρ* ‘sprauga, eja, aka’) atslēgu un tūlīt atver šo aku. Praviētis apraksta no bezdibeņa acumirklī izlaužamies biezus dūmus, kā no cepla. Taču ieskatoties, viņš precizē, ka tie ir siseņu bari, kas, paceļoties gaisā, aizsedz saules gaismu. Tie aprakstīti kā skorpionī, kuri moka cilvēkus ar saviem dzēlieniem. Šis ainojums ir lasītājam sniegta atsauce uz Jēzus vārdiem, kur Viņš nosauc dēmonus par čūskām un skorpioniem. Tāpēc varam secināt, ka siseņi, kuri izlaužas no bezdibeņa, ir dēmoniskas būtnes, kuras tiek izlaistas brīvībā, lai mocītu cilvēkus, kas nepieder Dievam.

Jāpiezīmē, ka redzējums par septiņām bazūnēm apraksta Dieva tiesu pār tiem, kas apspiež Viņa tautu, un tas attiecināms uz laika posmu starp Jēzus pacelšanos Debesīs un Viņa otro atnākšanu. Bazūnes skan kā brīdinājums netaisnajiem, kuri domā, ka viņiem nekad nebūs jāatbild par savu nebeidzamo cietsirdību. Šīs vizijas groteskā valoda atmodina mūsu iztēli. Tomēr jāpatur prātā, ka tas nav burtisks, bet gan simbolisks notikumu apraksts. Aiz šiem simboliem nomanāma gan cilvēkiem redzama, gan arī cilvēku acīm nesaskatāma realitāte.

Ieskatoties šī pravietojuma būtībā, varam pamanīt, ka iepriekš bezdibenī ieslodzītie tumsas spēki tiek brīvībā, lai vērstos pret netaisnajiem, kuriem nu ir atņemta Dieva apsardzība. Tā nu secinām, ka Jānis pilnībā piekrīt Lūkam – bezdibenis (*αβυσσος*) nav ģeogrāfiska vieta, bet ierobežots stāvoklis, kurā atrodoties, dēmoni nevar nodarīt ļaunu ne cilvēkiem, ne dzīvniekiem.

Tagad aplūkosim vārdu “tartaros” (grieķu *ταρταρώ*). Apskatot šo vārdu tuvākajā kontekstā, kādā tas lietots, mums jāpievēršas 2. Pētera vēstules 2. nodaļas 4. pantam. Lūk, ko Pēteris raksta: “Jo arī eņģelus, kas apgrēkojās, Dievs nesaudzēja, bet nometa tos **pazemes tumšajās bedrēs**, lai glabātu sodam.” (1965. gada rev. tulk.; “Jo Dievs pat eņģelus, kad tie apgrēkojās, nesaudzēja, bet, **tumsas važās ieslēgtus, nogrūda tos bezdibeni** – līdz tiesas dienai.” – 2012. g. tulk., *izcēlums pievienots*)

Originālā šeit lietots vārds *ταρταρώ*. Ko šis vārds nozīmē minētajā pantā? Vai tā ir elle klasiskajā viduslaiku izpratnē? Bet kā tad ar citām Rakstu vietām, kuras noteikti neatbalsta šādu izpratni? Domājot par važām, kurās ir ieslēgti šie eņģeļi, var secināt, ka jēdziens “tartaros” šeit nozīmes ziņā ir visai līdzīgs “bezdibenim”, kuru min Jānis un Lūka. Ir acīmredzams, ka šai vietā atrodas tikai dēmoni, cilvēku tur nav.

Taču starp šiem jēdzieniem vērojamas arī zināmas atšķirības. Tā Pēteris uzsver, ka ļaunajiem gariem “tartaros” ir vieta, kur tie gaida nākamo tiesu. Līdzīgi to savā īsajā vēstulē apraksta Jūda. Šī vieta tiek raksturota, izmantojot grieķu vārdu *ζόφος* ‘krēsla, tumsa’. Pēteris

šo vārdu lieto vairākkārt, un tam ir īpaša nozīme. Piem., 2. Pēt. 2:17 – “Tie ir avoti bez ūdens, vēja dzenāti mākoņi, viņiem nolemta visdziļākā **tumsība.**” (*Izcēlums pievienots*) Šādi Bībele apraksta viltus mācītāju likteni, kas ir viena no Pētera vēstules nozīmīgākajām tēmām. Viņiem ir sagatavota mūžīgās tumsas krēsla. Acīmredzot šie vārdi norāda uz pilnīgu atšķirtību no Dieva, kas viņiem vēl nav pienākusi. Kā tika minēts iepriekš, šāda atšķirtība noved pie nāves, un daļēji tā jau ir klātesoša mūsu pasaulē, kuru Pēteris nosauc par tumšu vietu (2. Pēt. 2:19 “Ar to mums praviešu vārds kļūst jo stiprs, un jūs darāt labi, to vērā ņemdami kā sveci, kas

spīd **tumšā vietā**, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs.” – *izcēlums pievienots*) Tātad “tartaros” ir tumša vieta, kurā pilnīga atšķirtība no Dieva – kas sagaida no patiesības atkāpušos viltus mācītājus – jau ir kļuvusi par realitāti kritušajiem eņģeļiem.

Nemot vērā visu iepriekš teikto, kļūst skaidrs, ka, lietojot vārdu “tartaros”, Pēteris nerunā par mītisku apakšzemes cietumu, bet par mūsu pasauli, kurā kritušie eņģeļi ir šķirti no Dieva klātbūtnes. No šejienes viņiem nav izejas, un šeit viņi gaida pienākam tiesas dienu.

Tātad Bībeles atbilde uz sākumā uzdoto jautājumu ir: sātans nevalda

pār elli un pat tur neatrodas. Kopā ar saviem eņģeļiem viņš tika izmests no Debesīm, šobrīd atrodas uz Zemes, un viņu apņem tumsa, ko rada atšķirtība no Dieva. Viņa iespējas ir ierobežotas, un viņš uz laiku ir ieslodzīts šīs zemes atmosfērā.

Aplūkojuši šo jautājumu, turpināsim pilnīgi atklāto sarunu par elli un noskaidrosim – kas tad īsti ir elle.

(*Tulkoja Anitra Roze. Turpinājums nākamajā numurā.*)

Orīģinālais video krievu valodā:
https://youtu.be/ojH20oIntT0?si=gLUQSQOvoAfq_B5

MAZA ZĒNA SKATS UZ MISIJU

Dēla atmiņas, Veltu Čerņevsku pieminot

(*Turpinājums. Sākums maija numurā.*)

Pienākošā pasažieru vilciena riteņu dunoņa ap sešiem vakarā paziņoja par mammas atgriešanos. Ja nebija pildāmi mājasdarbi, es jau pāris simtus metru no mājām satiku mammu nākam no vilciena ar pilniem iepirkumu maisiņiem. Bet, ja bija daudz kas darāms, centos izvairīties no tikšanās, jo tā uz kādu laiku varēja izvairīties no mājasdarbu pildīšanas. Parasti turpināju spēles līdz laikam, kad dzirdēju mammas balsi: “Ati, uūū!” Lai gan vienmēr ar prieku satiku mammu, šī bija

bēdīga skaņa, jo sauciens vienmēr nezin kāpēc noskanēja tieši pašā interesantākajā spēles momentā.

Bija tik jauki iekrist mammas siltajos apskāvienos un atgriezties no pasaules drošībā! Parasti mamma jau bija paspējusi sagatavot mielastu, kurā, pateicoties Dievam par veltēm, piedalījās visi, kas bija mājās.

Pēc vakariņām paralēli citiem darbiem mamma sāka pārbaudīt manus mājasdarbus un to, vai viss, kas uzdots, ir izpildīts. Vairumā gadījumu viņa atrada nepilnības, kuras man bija jānovērš. Tas nebija viegli, jo visa enerģija bija atstāta

spēļu laukumā. Tā nu mamma pavādīja ar mani daudzus vakarus, skaidrojot uzdevumus un izvelkot no manis atrisinājumus.

Ceturtdienas vakarā rutīna bija savādāka, jo tā bija pirts diena vai vēlāk, kad mājā tika ievilkts ūdens, vannas diena. Bija jūtama Sabata tuvošanās, un tā bija pirmā redzamā sagatavošanās.

Piektdienās sevišķi steidzīgi viss tika tīrīts, kārtots, vārīts un gludināts. Arī es saņēmu rīkojumus dažādiem uzdevumiem, skatoties no situācijas. Ar saules rietu iestājās miers. Lai gan nebija sevišķas tradīcijas un

tēvs pārsvarā jau bija aizbraucis uz draudzēm, kurās kalpoja, mamma kaut ko īsi palasīja vai pastāstīja, un ar lūgšanu uzsākām Sabatu, kas pavēra laiku sarunām un deva iespēju nedaudz pavadīt laiku kopā. Parasti tika atprasīti iepriekšējā Sabatā uzdotie uzdevumi – Bībeles pantiņi, kurus bija uzdots iemācīties – vai pieslīpēts uzzīmētais zīmējums par Bībeles tēmām.

Sabata rīts parasti bija agrs. Uzvilcis Sabata drēbes, dzeštrā rītā pussamieģojies steberēju mammai līdzī uz pirmo no transporta līdzekļiem, kas mūs aizvedīs uz draudzes sanāksmi tur, kur nu tā katru reizi bija. Pieputējuši autobusi, kas ož pēc benzīna izplūdes gāzēm, vilcieni, nobalsotas kravas un vieglās mašīnas, motocikli ar blakusvāģi un pat zirga pajūgs bija līdzekļi, ar kuriem mēs pārvietojāmies, lai ap 11 nokļūtu uz sapulces sākumu. Tāda sajūta, ka katra ceļošana bija savādāka un eņģeļu apsargāta.

Parasti ieradāmies īsi pirms sapulces sākuma, un mamma iekļāvās cilvēku sabiedrībā, atstājot mani vērotāja lomā.

Sapulcē nav bērnu sabatskolas, tā skaitās pretlikumīga, tēvam var būt nepatīkšanas, ja tādu izveidos. Bet tas tika kompensēts ar nelielām pusslepenām bērnu nodarbībām pēc sapulces vai šad un tad bērnu sagatavotām programmām privātās mājās saviesīgā atmosfērā, kur parasti piedalījās gandrīz visa draudze.

Sēžu sabatskolā un klausos lielo runās. Vārdus saprotu, dziļāku domu nē, bet saprotu ko citu – cilvēki, kas runā, ir sirsnīgi, tas viņiem ir svarīgi, viņi arī tic tam, ko saka, un tas ir pilnīgi kas cits nekā tas, ko māca skolā. Mamma arī ceļas un izsaka savas domas.

Tēvs vienmēr runā svētrunas, arī tad, kad neesam draudzē, uz kuru ejam parasti. Redzu, ka cilvēki uzmanīgi klausās. Man gan šad un tad uznāk miegs, un nepalīdz pat mammas uzmundrinājumi.

Mamma piedalās korī, dzied altu, un dažkārt vada sabatskolas pārrunas. Kad ir vēlēšanas, viņai uztic visādus citus amatus. Nesaprotu, ko tas viss nozīmē, tikai to, ka pēc sapulces vecāki katrs runā ar cilvēkiem gan grupās, gan individuāli.

Parasti pēc sapulces ir mielasts.

Tas ir laiks, kad varu paņemt brīvstoli un ar sapulces draugiem pārrunāt, kas dzirdēts skolā un kas piedzīvots. Jāatzīstas, ka šinī laikā tika sastrādāts arī ne mazums palaidnību. Ja tās nāca gaismā, vecāki nekad mani neattaisnoja, bija vai nu jāatvainojas, vai jāizlīdzina, kas sastrādāts.

Pēc mielasta pāris mašīnas skraida šurpu turpu un izvadā cilvēkus pa mājām, un mēs kaut kā vienmēr paliekam pēdējie. Ceļš uz mājām Sabata pēcpusdienā ir vienīgā regulārā reize, kad mēs esam visa ģimenē kopā, bet arī tad daudzos gadījumos kādu vedām mājās pa ceļam vai kāds brauca pie mums, ilgi runāja, pārnakšņoja un svētdienā devās tālāk. Mamma teica, ka pēdējā laikā maz cilvēku pie mums braucot ciemos, jo, kad dzīvojuši Rīgā, tad katru nedēļu kāds bijis jāizgulda un jāpabaro vēl šaurākā dzīvoklī.

Svētdienas rīts parasti ir darbīgs un ļoti atšķirīgs. Neatceros darbu, kurā mamma nebūtu piedalījusies, ja nu vienīgi tā bija būvniecība vai mašīnas remonts. Ja nav ciemiņu, svētdiena ir diena, kad jāsaķer pagājušā nedēļā iekavētais: dārza darbi, malkas sagāde, braukšana uz laukiem, lai palīdzētu vecvecākiem, un veļas mazgāšana, kas nozīmēja liela katla vārīšanu uz plīts un mazgāšanu ar mūsdienām neparastu iekārtu, kas izskatījās kā muca ar propelleri apakšā un diviem ruļļiem augšā, starp kuriem izgriež veļu. Tad veļu nesa ārā uz striķa žāvēties, bet pēc tam sākās garlaicīga gludināšana.

Ja gadījās, ka svētdienā bija gaidāmi ciemiņi, kuri, kā likums, nenāca vienkārši pavadīt laiku, bet runāja ar tēvu garīgas un organizatoriskas draudzes lietas, mamma visu laiku pavadīja virtuvē, lai būtu gatavas pusdienas un pēc svarīgām sarunām cilvēki varētu fiziski atspīrgt.

Lai gan apmeklētāji ne vienmēr runāja latviski, parasti sajutu sirsnību, nopietnību un siltumu šo apmeklētāju sejās. Parasti pēc sirsnīgas lūgšanas un apskāvieniem viesi devās atkal garā atpakaļceļā, cerot, ka vēl būs iespēja tikties.

Neatceros atpūtas braucienus un manis izklaidēšanas pasākumus, bet, nebūdamas uzmanības centrā, pat neapzinājos, ka biju skolā, kur, vērojot savus vecākus un

līdzdarbojoties ar viņiem, tika likti pamati manai vērtību sistēmai un dvēseles augsne tika sagatavota ticības sēklai, kas uzdīgs daudzus gadus vēlāk.

Svētdienas vakari parasti beidzās vēlu, jo šķita, ka visus pienākumus un visu, ko vajadzētu paveikt, pagūt nekad nebūs iespējams. Bet Dievs apgādāja un pielika to, ko vecāku spēki nespēja.

Tas attiecas arī uz manis audzināšanu. Laiks, kas tika “atņemts” manis audzināšanai, netika atgriezts, bet zinu, ka mammas izmisīgās lūgšanas, apzinoties šo trūkumu, tika uzklautas, un Tēvs, kuram pieder viss laiks, kompensēja to, vedot mani cauri piedzīvojumiem un audzinot tādā veidā, kā vecāki nekad to nespētu.

Bija arī jāsagatavojas nedēļas ciklam – skola, darbs, kopjamie cilvēki, apmeklējumi un dažādas neparedzētas lietas, kas notika mājā un draudzē, tādas kā bēres, slimības un ticības līdzgaitnieku pagurums.

Vakarā istabā tika izlaista gulta, kas pa dienu kalpoja dažādiem mērķiem, un mamma noglāstīja manu galvu, klusām dziedot:

“Nu es gribu gulēt iet,

Tēvs, slēdz manas acis ciet;

Tava acs lai nomodā

Stāv pār mani miedziņā.”

Nu šo dziesmu var attiecināt uz viņu pašu, kamēr viņa dus, gaidot, kad Tēva balss sauks: “Ir laiks celties!”

Misija uz šīs zemes palīdzēt līdzcilvēkiem ieraudzīt ko vairāk nekā tikai pelēko pasauli ap tiem, ieraudzīt lielo cīņu, kas notiek ap mums, un saskatīt šauro ērkšķaino ceļu, kas ir apspīdēts ar gaismu no Debesīm un paver mūžīgo nākotni un neierobežotas iespējas, ir pabeigta. Daudzi ir izglītoti, stiprināti, iedrošināti iet šo ceļu un turpināt misiju. Un tas viss caur nogurdinošu un varbūt vienmuļu ikdienu, virspusēji raugoties, nesaistītu ar kalpošanu Dievam. Bet kalpošana Dievam ir kas vairāk nekā tikai dievkalpojums, tā ir visa mūsu dzīve – dzīve, kura nav veltīta kalpošanai sev. Tā ir katra mūsu dzīves mirklā izmantošanas izvēle, katra mirklā, kas ir Dieva dāvana.

“Māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka mēs gudru sirdi dabūjam!” (Ps. 90:12)

MŪSU PRĀTĪGĀ DIEVKALPOŠANA

Elena Vaita

“Tāpēc, brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām, ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri; tā lai ir jūsu prātīgā dievkalpošana. Un nepaliekat šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērsaties savā prātā, atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir tas labais un patīkamais, un pilnīgais Dieva prāts.” (Rom. 12:1, 2; Glikas tulk.)

Vecajā Derībā katram upurim vajadzēja būt bez vainas. Saskaņā ar rakstvietu mums jānodod savas miesas Dievam par dzīvu, svētu un patīkamu upuri, un tā lai ir mūsu prātīgā dievkalpošana. Mēs esam Dieva meistardarbs. Dziesminieks, apcerot Dieva brīnišķīgo darbu pie cilvēka radīšanas, izsaucās: “Es esmu tik brīnišķīgi radīts.” (Ps. 139:14) Daudzi cilvēki ir apguvuši zinātnes un iepazīnušies ar patiesības teoriju, bet nesaprot likumus, kuri pārvalda viņu pašu būtni. Dievs mums ir devis spējas un talantus. Mums kā Visaugstākā dēliem un meitām ir pienākums tos izlietot, cik vien labi iespējams. Ja mēs ar nepareiziem ieradumiem vai samaitātu iegribu apmierināšanu vājinām šos gara un miesas spēkus, tad mums nav iespējams Dievu pagodināt tā, kā to vajadzētu.

Cilvēka dvēseles vērtību mēs varam aptvert tikai tad, kad izprotam tā upura lielumu, kurš tika nodots cilvēka atpestīšanai. Dieva Vārds vēsta, ka mēs nepiedējam sev pašiem, bet esam dārgi atpirkti. Tā ir milzīga vērtība, ka mūsu kājas stāv uz droša pamata un mēs atbrīvojamies no

grēka verdzības, kas iesākās Ēdenē. Ādama grēks iedzina visu cilvēci bezcerīgā postā; bet Dieva Dēla upuris sagādāja cilvēkam otru pārbaudes iespēju. Atpestīšanas plānā glābšanas ceļš ir paredzēts visiem, kuri to vēlas izmantot. Dievs zināja, ka cilvēkam nav iespējams uzvarēt paša spēkiem, un tāpēc Viņš ir nodrošinājis tam palīdzību. Cik pateicīgiem mums vajadzētu būt, ka mums ir sagatavots ceļš, pa kuru mums ir pieeja pie Tēva, un ka durvis vēl ir atstātas pusvīrus, lai debešķīgās godības gaismas stari spētu apgaismot visus, kuri vēlas tos saņemt!

Kristus iesāka Savu atpestīšanas darbu tieši tur, kur iesākās bojāeja. Viņa pirmais pārbaudījums bija tieši tas, kurā krita Ādams. Kārdinot cilvēkus ēšanas jautājumā, sātans pārspēja lielu daļu cilvēces, un viņa panākumi lika tam domāt, ka kontrole pār šo kritušo planētu ir viņa rokās. Bet Kristus bija spējīgs stāties viņam pretī, un sātans atstāja kaujas lauku kā sakauts ienaidnieks. Jēzus saka: “Pār Mani viņš gan nenieka nespēj.” (Jāņa 14:30) Viņa uzvara dod mums pārliecību, ka visās kaujās ar ienaidnieku arī mēs varam būt uzvarētāji. Bet mūsu Debesu Tēva nodoms nav glābt mūs bez sadarbības ar Kristu un pūlēm no mūsu puses. Mums jādara sava daļa, tad dievišķais spēks, savienots ar mūsu pūlēm, nesīs uzvaru.

Mēs visur sastopam nesātību. Mēs to redzam vilcienu vagonos, uz tvaikoņiem un visur, kur vien ejam. Mums vajadzētu pašiem sev

jautāt, ko mēs darām, lai glābtu dvēseles no kārdinātāja varas. Sātans nepārtraukti cenšas cilvēci pilnīgi pakļaut savai kontrolei. Visvairāk tas cilvēkus saista pie sevis ar ēšanas un dzeršanas kāri, un to viņš mēģina stimulēt jebkurā iespējamā veidā. Visi nedabīgi kairinājumi ir kaitīgi un modina kāri pēc alkoholiskajiem dzērieniem. Kā mēs varētu apgaismot ļaudis un novērst ļaunumu, kas seko šo dzērienu lietošanai? Vai esam šai lietā darījuši visu, kas mūsu spēkos?

Daži teiks, ka dzērāju labot nav iespējams, ka visas pūles šai virzienā arvien ir bijušas veltīgas. Bet, lai gan mēs nespējam labot visus, kuri tik tālu ir pagrimuši, tad tomēr mēs varam kaut ko darīt, lai apturētu šī ļaunuma attīstību. Es aicinu jūs, vecāki, iesākt ar saviem bērniem, audzinot viņus pareizi. Centieties audzināt viņus tā, lai viņiem būtu morāls spēks pretoties ļaunumam, kas viņus apņem. Pašsavaldīšanās bērnam jābūtu jau mātes rokās. Viņam jābūtu apvaldīt straujo raksturu, pakļaut savu gribu un atsacīties no neveselīgām tieksmēm.

Māciet savus bērnus sajūst pretīgumu pret kairinošiem līdzekļiem. Cik daudzi nezinādami sekmē tieksmi uz tādām lietām! Esmu Eiropā redzējusi, ka aukles maziem, nevainīgiem bērniem pie lūpām liek vīna vai alus glāzi, tā attīstot viņos tieksmi pēc alkoholiskiem dzērieniem. Jo vecāki tie kļūst, jo vairāk iemācās būt atkarīgi no šādām lietām, līdz soli pa solītim tiek uzvarēti, nonāk tik tālu, ka

nekāda palīdzība tos neaizsniedz, un visbeidzot sabrūk kapā kā župas.

Bet ne jau tikai tas samaitā garšu un kļūst par slazda valgu. Arī barība bieži ir tāda, kas modina kāri pēc alkoholiskajiem dzērieniem. Bērniem tiek pasniegti izmeklēti kārumi — piparoti ēdieni, trekni gaļas vārījumi, cepumi, kūkas. Šī pikantā barība kairina kuņģi un rada kāri pēc vēl stiprākiem kairinošiem līdzekļiem. Bērnu ēstgribu kārdina ne tikai ar neveselīgu barību, kuru viņiem brīvi atļauts ēst pie galda, bet viņi ēd arī starplaikos. Un bieži vien 12 vai 14 gadu vecumā viņi jau ir hroniski kuņģa slimnieki.

Jūs varbūt esat redzējuši dzērāja kuņģa attēlu. Līdzīgu stāvokli rada dedzinošu garšvielu uzbudinošais iespaids. Kad kuņģis ir šādā stāvoklī, tas prasa kaut ko vairāk, lai apmierinātu ēstgribu, kaut ko stiprāku un arvien stiprāku. Un pēc tam jūs atradīsiet savus dēlus mācāmies uz ielas smēķēt. Tā ir bēdīga mācību stunda; tā padara viņus uz nāvi slimus. Un tomēr viņi šo netikumu turpina ar tādu neatlaidību, kas citā gadījumā būtu slavējama. Tabaka novājina smadzenes un paralizē to smalkākas uztveres spējas. To lietojot, rodas slāpes pēc stiprākiem dzērieniem, un ļoti daudzos gadījumos tas ir par cēloni dzeršanas ieradumiem.

Tabakas lietošana ir apgrūtināošs, dārgs, netīrs ieradums. Kristus mācības par šķīstumu, pašaieliedzību un sātību norāda šo piesārņojošo ieradumu. Ja mēs domājam par Jēzus gavēni tuksnešī, lai lauztu ēstkāres varu pār cilvēci, tad mums jābrīnās, kā tie, kuri saucas par viņa sekotājiem, var nodoties šim ieradumam. Vai tas ir Dieva godam, ka cilvēki novājina savus fiziskos spēkus, sabojā smadzenes un pakļauj savu gribu šai narkotiskajai indei? Ko saka apustulis? “Tāpēc, brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām, ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri; tā lai ir jūsu prātīgā dievkalpošana.” (Rom. 12:1; Glikas tulk.)

Mums ir uzlikta liela atbildība. Mēs nevaram patiesi kalpot Dievam, ja nenododam savas miesas par dzīvu upuri. Nevienam, kas bojā šo brīnumsmalko cilvēka organismu, nevar attaisnot. Ja mēs to darām, tad

ciešam ne vien paši, bet pārnesam šo ļaunumu arī uz saviem bērniem. Vai gan ir jābrīnās par to, ka bērni, kas ieguvuši šādu mantojumu, nebīstas Dievu? Cik daudzreiz redzam smēķējam zēnus, kuri nav vairāk kā astoņus gadus veci! Ja jūs par to ar viņiem runājat, tie atbild: “Mans tēvs arī smēķē, un, kas viņam ir labs, der arī man.” Viņi norāda uz sludinātāju vai svētdienas skolas skolotāju un saka: “Ja tādi labi vīri pīpē, tad arī es to dīrkstu.” Kā gan mēs varam gaidīt kaut ko citu no bērniem ar viņu mantotajām tieksmēm, kamēr pieaugušie rāda tādu priekšzīmi? Lai Dievs apžēlojas par šiem nabaga kārību vergiem!

Gan tabaka, gan alkoholiskie dzērieni sagrauj nervus un notrulina smalkās uztveres spējas tā, ka šī ieraduma vergi nespēj atšķirt svētas lietas no parastām. Reibinošu dzērienu demoralizējošo iespaidu mēs varam redzēt Nadaba un Abijas gadījumā. Pirms ieiešanas svētnīcā, lai pildītu savu svēto pienākumu, tie uzdrošinājās dzert vīnu. Sekas bija tādas, ka tie nespēja atšķirt parastu uguni no tās, kas bija iesvētīta svētai kalpošanai. Par šo uzticības laušanu viņi tika nogalināti. Daži teiks, ja jau viņi bija piedzērušies un nespēja saskatīt atšķirību starp abām ugunīm, kāpēc tos jāsoda? Kad viņi lika pie savām lūpām biķeri, tie uzņēmās atbildību par visiem saviem alkohola iespaidā izdarītajiem ļaunajiem darbiem.

Kā ir ar mūsu likumdevējiem un vīriem tiesas iestādēs? Ja jau bija nepieciešams, ka tiem, kas kalpo svētos amatos, ir skaidras domas un pilnīga kontrole pār savu prātu, vai tad nav arī svarīgi, lai tiem, kas izdod un izpilda mūsu lielās nācijas likumus, būtu neaptumšotas spējas? Kā ar tiesnešiem un zvērinātiem, kuri lemj par cilvēku dzīvi un kuru lēmumi var notiesāt nevainīgo vai atbrīvot noziedznieku? Vai viņiem nav jābūt pilnīgai kontrolei pār saviem garīgajiem spēkiem? Vai viņi ir sātīgi savos ieradumos? Ja nē, tad viņi nav piemēroti šādiem atbildīgiem amatiem. Ja tieksmes ir samaitātas, garīgie spēki tiek vājināti, un pastāv briesmas, ka šādi cilvēki valdīs netaisnīgi. Vai šodien kaislību apmierināšana būtu mazāk bīstama nekā toreiz, kad Dievs uzlika

ierobežojumus tiem, kas kalpoja svētos amatos?

Kristus cīnījās pret miesas tieksmēm un uzvarēja; tā arī mēs varam Viņa spēkā uzvarēt. Kas ieies pa pilsētas vārtiem? Ne jau tie, kas apgalvo, ka šo iekāres spēku nevar salauzt. Kristus sagādāja spēku stāvēt pretī visam, kas grib mūs kalpināt. Lai gan novājināts četrdesmit dienu ilgajā gavēnī, Viņš tomēr nepadevās kārdināšanām un ar to mums pierādīja, ka mēs neesam bezcerībā. Es zinu, ka mēs vieni uzvarēt nevaram; un cik pateicīgiem mums vajadzētu būt, ka mums ir dzīvs Pestītājs, kurš vienmēr ir gatavs palīdzēt!

Es atceros kāda vīra gadījumu sapulcē, kurā es teicu uzrunu. Alkoholisko dzērienu un tabakas lietošana bija viņu gandrīz sagrāvusi. Izlaidīgas dzīves seku dēļ tas gāja salicis, un viņa apgērbā atspoguļojās tā panīkušais stāvoklis. Pēc visa spriežot, šis vīrs bija pārāk dziļi kritis, lai viņam vēl varētu palīdzēt. Bet, kad es viņu aicināju pretoties kārdināšanām augšāmceltā Pestītāja spēkā, viņš drebēdams piecēlās un sacīja: “Jūs rūpējaties par mani, tāpēc arī es par sevi gribu rūpēties.” Pēc sešiem mēnešiem viņš atnāca pie manis uz mājām. Es viņu nepazīnu. Viņa seja laistījās priekā, un, satvēris manu roku, viņš asarām acīs sacīja: “Jūs mani gan vairs nepazīstat, bet vai atceraties vīru vecajos, zilajos svārkos, kas jūsu sapulcē piecēlās un apsollīja laboties?” Es biju ļoti pārsteigta. Viņš stāvēja stalts manā priekšā un izskatījās desmit gadus jaunāks. Viņš bija aizgājis mājās no tās sapulces un garas stundas pavadījis lūgšanās un garās cīņās līdz pat saullēktam. Tā bija cīņas nakts, bet, slava Dievam, viņš uzvarēja. Šis vīrs varēja dalīties savā bēdīgajā pieredzē zem ļauno ieradumu jūga. Viņš zināja, kā brīdināt jaunatni no šīs samaitāšanas briesmām, un tādiem, kuri tāpat kā viņš bija pārvarēti, viņš varēja norādīt uz Kristu kā vienīgo glābšanas avotu.

*(E. Vaita. “Kristīgā sātība”, nod.
“Mūsu prātīgā dievkalpošana”)*

ZIEDPUTEKŠŅI

Ir sākusies ilgi gaidītā vasara, bites čakli strādā, tādēļ vēlamies atgādināt par Latvijas dabas bagātību – ziedputekšņiem.

Ziedputekšņi satur ap 50 dažādu komponentu, un tajos ir visas cilvēka organisma attīstībai nepieciešamās vielas: olbaltumvielas (30–40%), taukvielas (20%), ogļhidrāti (18%), vitamīni (B1, B2, B3, B6, B8, B9, biotīns, A, C, P vitamīni), folijskābe, minerālvielas (kalcijs, dzelzs, nātrijs, kālijs, alumīnijs, mangāns u.c.), fermenti, hormoni. B grupas vitamīnu daudzuma ziņā ziedputekšņus pārspēj vienīgi raugs. A provitamīna – karotīna – ziedputekšņos ir 20 reižu vairāk nekā burkānos.

Ziedputekšņi ir viens no bagātākajiem produktiem vitamīnu ziņā, tādējādi kļūstot par lielisku uztura bagātinātāju, kam dabā nav līdzīgu. To sastāvā ir visas neaizstājamās aminoskābes un daudzas citas, kopumā ap 30. No ogļhidrātiem lielāko daļu veido glikoze un fruktoze.

No uztura viedokļa raugoties, 100 g ziedputekšņu pēc sava proteīna daudzuma ir līdzvērtīgi 500 g liellopa gaļas vai 7 olu dzeltenumiem.

KAM UN KĀ ZIEDPUTEKŠŅI PALĪDZ?

- Visiem, kam ir izsmelti spēki un kas patērē daudz enerģijas (bērni, sportisti), kā arī pēc slimībām.

- Pret nervozitāti, jo barojošās vielas stiprina nervu un muskuļu šūnas.

- Pret bezmiegu (2 tējkarotes medus pie nomierinošas tējas – melisas vai piparmētru).

- Pret aizcietējumiem.

- Gastrīta ārstēšanā.

- Pie paaugstināta asinsspiediena (hipertonijas).

- Pret infekciozu caureju (3–4 tējkarotes dienā, izšķīdinātas ūdenī).

- Antibakteriālā iedarbība tiek galā ar kolītu jeb resnās zarnas iekaisumu.

- Pie aknu darbības traucējumiem.

- Ziedputekšņu dabiskie antioksidanti aizkavē organisma šūnu novecošanos, kā arī uzlabo miegu, pašsajūtu, apetīti.

- Pēc slimībām palīdz normalizēties ķermeņa svaram, uzlabo organisma vispārējo veselības stāvokli, atjauno fiziskos spēkus, stimulē garīgās darba spējas.

- Sekmē atveseļošanos pēc smagām slimībām.

- Aktivizē organisma aizsargspējas pret nelabvēlīgu vides faktoru iedarbību.

- Stabilizē hemoglobīna līmeni asinīs.

Ziedputekšņi uzlabo aknu, liesas, endokrīnās sistēmas, kuņģa un zarnu trakta darbību. Tie aktivizē cilvēka organisma aizsargspējas, pastiprina reaģēšanas spējas pret nelabvēlīgu apstākļu iedarbību, aktivizē leukocītus cīņai pret svešķermeņiem asinīs, spēcīgi veicina reģenerācijas spējas organisma audu bojājuma gadījumā, normalizē hemoglobīna līmeni, veicina asinsradi, paaugstina cilvēka izturību garīgo un fizisko slodžu laikā.

Ziedputekšņi palīdz atindēt aknas, stimulē aknu šūnu atjaunošanos, novērš dedzināšanas sajūtu un sāpes kuņģī un zarnu traktā, mazina vēdera uzpūšanos, caureju, aizcietējumus, cilvēkam uzlabojas miegs un pašsajūta, atjaunojas apetīte. Ārsti iesaka ar ziedputekšņiem cīnīties pret mazasinību, neirozēm, depresiju, diabētu. Psihiatrijā tos iesaka alkoholisma, depresijas,

astēnijas ārstēšanai, un tie palīdz arī gadījumos, kad notikusi saindēšanās ar ķīmiskiem savienojumiem, tāpēc ziedputekšņus iesaka lietot cilvēkiem, kas dzīvo ķīmiski piesārņotā vidē.

KĀ LIETOT ZIEDPUTEKŠŅUS?

Vispirms ir jābūt skaidrībai, vai nav alerģijas uz bišu produktiem, ja nav, tad var runāt par lietošanu.

Par normālu devu uzskata 20 g (1 ēdamkarote ar kaudzīti) ziedputekšņu dienā. Devu var palielināt, ja cilvēkam ir ēšanas traucējumi, pārslodze, novājināts organisms, pārciestas smagas slimības un lietotas lielas medikamentu devas.

Bērniem ziedputekšņi īpaši ieteicami ziemas un pavasara sezonā, kad izsīkst spēki un nav citu dabīgo vitamīnu. 3–5 gadus veciem bērniem deva ir aptuveni 12 g (1 tējkarote ar kaudzīti) dienā, bet 6–12 gadus veciem bērniem – 16 g (1 ēdamkarote) dienā. Ziedputekšņu lietošanas kurss ir 1–1,5 mēneši, un tas iesākams un pabeidzams pakāpeniski. Profilaksei devu var lietot no rītiem, ārstniecības nolūkos – sadalīt devu trīs daļās.

Ziedputekšņus var lietot arī diabēta slimnieki. Ziedputekšņi dod enerģiju, it sevišķi tiem, kam ir liela garīgā darba slodze. Ziedputekšņus nedrīkst lietot pirms gulētiešanas. Vislabāk tos lietot stundu vai pusstundu pirms brokastīm un pusdienām.

Informācijas avots:
SIA "Lauku Avīze" izdevumi "Bišu dziedniecības avīze" 2000.9 (47)
un "Medus Avīze" 1999.1 (25)

Informāciju apkopojusi
Sigita Pešele

SOJAS KOTLETES

Kotlešu masas pagatavošanai nepieciešams:

- teksturētas sojas granulas ar miežu iesalu, brūnas 150 g (tā ir ½ paciņas),
- sojas "maltā gaļa" ar garšvielām kotletēm 1 pac. (ap 130 g),
- manna 2 ēd. k.,
- rupjie kviešu milti 2 ēd. k.,
- sojas milti 2 ēd. k.,
- čia sēklas 2 ēd. k. (samalt kafijas dzirnaviņās),
- saulespuķu sēklas 2 ēd. k. (samalt kafijas dzirnaviņās),
- Kajennas pipari 1 šķipsniņa,
- kumīns 1 šķipsniņa,
- sāls ½–1 tējk.,
- garšviela "Anniņas 10 garšaugi" ¼ tējk.,
- garšvielu maisījums "Asumiņš" ½ tējk.,
- dārzeņu buljons 1 tējk. (vēlams bioloģisks).

Abus sojas produktus apliet ar verdošu ūdeni un paturēt, līdz ūdens atdziest (var iemērkāt uz nakti). Pēc tam pievieno pārējās sastāvdaļas, visu samaisa un cep uz pannas karstā eļļā.

Labu apetīti!

Iesūtīja: Liliāna Sijāte

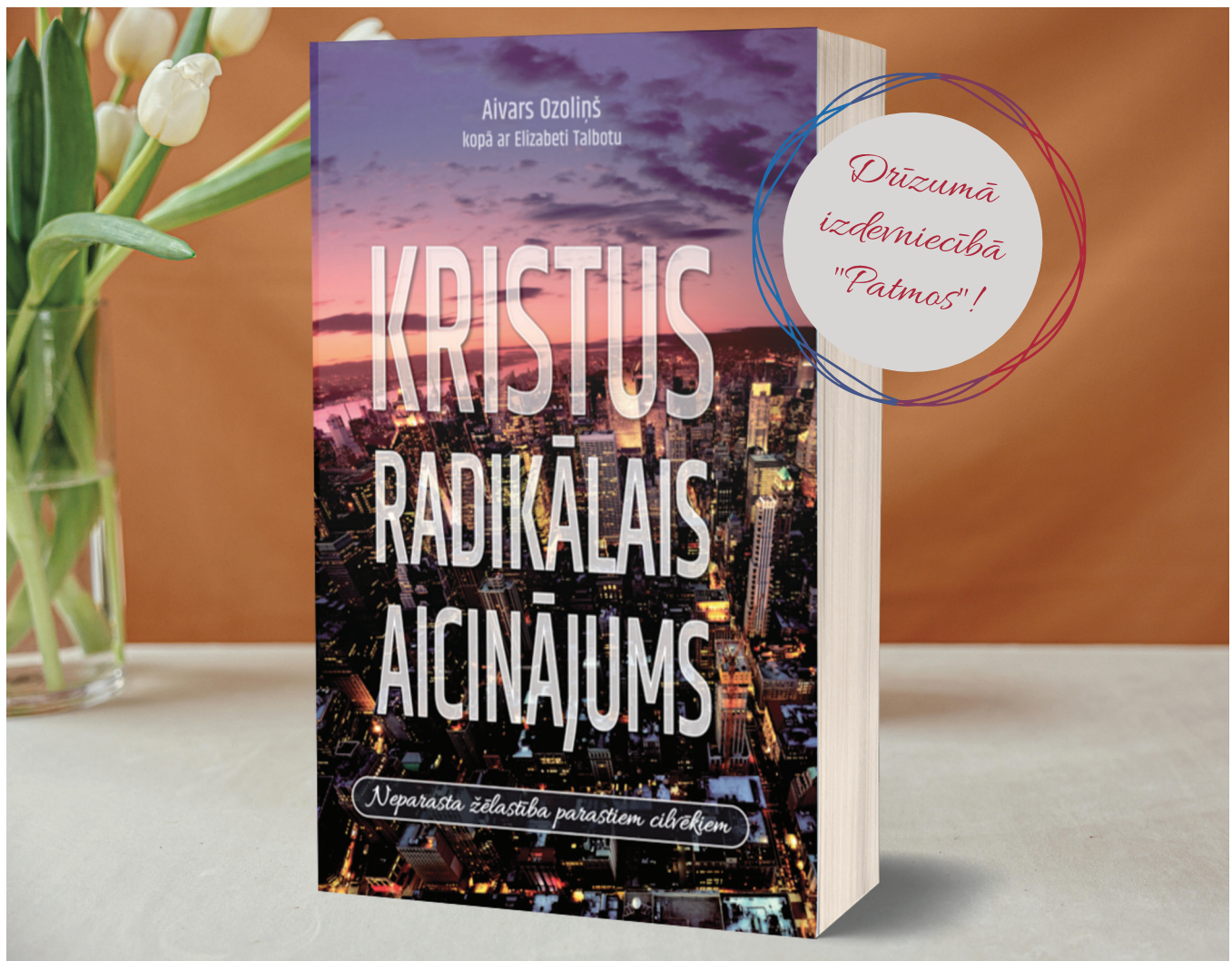
Foto: Liliāna Sijāte

BRĪNUMAINO PIENEŅU BROKASTIS

Brokastīm vienkārši pieliek klāt zeltainos pieneņu ziedīņus!

Ideja un foto: Guna Saulīte

KĀ ATZĪT DIEVU?

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappuses
veidotāja

Miks Možeiko – raksta
autors, Alūksnes
draudzes mācītājs

Jāņa evaņģēlija 17. nodaļas 3. pantā ir teikts: “Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.” Tātad – atzīt Dievu un Jēzu ir mūžīgā dzīvība. Ja atzīstam vienīgo patieso Dievu un Viņu Dēlu Jēzu Kristu, tad iegūstam mūžīgo dzīvību.

Ko nozīmē kādu atzīt? Piemēram, ko jūs atbildētu svešiniekam, kurš jums uzsauc: “Atzīsti mani par savu draugu!”? Vai arī ko jūs atbildētu uz nepatiesu pavēli: “Atzīsti, ka tu to izdarīji!”? Latviešiem ir populārs izsaukiens: “Kāds sakars?!” Tik tiešām, ir vajadzīga savstarpēja pazīšanās, kopēja personiska pieredze, lai kādu cilvēku vai izdarītu darbību varētu atzīt par savu. Jo – kā gan iespējams atzīt par savu to, kuru nepazīstu? Līdz ar to vairumā angļu valodas tulkojumu šis pants, pārtulkots latviski, skan: “Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi pazīst/ zina Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu”. Atslēga mūžīgās dzīvības iegūšanai ir pazīt Dievu un Jēzu. Tā IR mūžīgā dzīvība.

Mēs zinām, ka savstarpējā saskarsmē pastāv dažādas pazīšanās. Kāds mums ir vienkārši nepazīstams svešinieks vai cilvēks, kuru ik pa laikam pasveicinām, bet tas arī viss. Kādi citi ir mūsu paziņas, piemēram, pārdevējs, kuru ik dienas satiekam veikalā un ar kuru virspusēji aprunājamies par dažādām aktualitātēm. Vēl citi mums ir labi un ļoti tuvi draugi, ar viņiem mūsu pazīšanās ir cieša. Vēl ciešāka pazīšanās ir ar mūsu dzīvesdraugu, jo esam atraduši šajā cilvēkā laimi un vēlamies pavadīt ar viņu kopā visu mūžu.

Par kāda veida pazīšanos runā Jāņa 17. nodaļas 3. pants?

Šis pats vārds – “atzīt” jeb

“pazīt” –, ko sastopam Jāņa 17:3, tiek lietots arī 1. Mozus 4. nodaļas 1. pantā. Tur teikts: “Tad cilvēks atzina Ievu, savu sievu, un tā tapa grūta un dzemdēja Kainu [...]” Atzīt kādu nozīmē stāties vistuvākajā iespējamajā kopībā. Tā ir dziļi personiska, pat intīma pazīšanās. Tā ir savstarpēja savienošana it visā, patiesa nodošanās.

Kādas šobrīd ir jūsu attiecības ar vienīgo patieso Dievu? Cik cieši jūs Viņu kā Personu pazīstat?

Esmu bieži atskārtis, ka man ir samērā daudz zināšanu un sapratnes par Bībeli un Dievu. Esmu labi informēts par dažādiem garīgiem jautājumiem un labi orientējos Dieva lietās. Aptveru Bībeles vēstījumu un apzinos, kas ir kas. Vai ar to pietiek? Samuēla dzīves piemērs rāda, ka nē. Jo svarīgāk par visu minēto ir personīgi piedzīvot Dievu ik dienas.

Samuēls uzauga un izglitojās priesterā Ēla uzraudzībā jau no pašas mazotnes. Viņš līdz agrīnam pusaudžu vecumam tiešām zināja ļoti daudz. Tomēr, kad Dievs viņam atklājās personīgi, Samuēls apjuka. 1. Samuēla 3. nodaļas 6. un 7. pantā lasām: “Tad Tas Kungs atkal sauca: “Samuēl!” Un Samuēls cēlās un gāja pie Ēla, un sacīja: “Redzi, še es esmu! Tu esi atkal mani saucis.” Bet tas sacīja: “Es tevi neesmu saucis, mans dēls; ej atpakaļ gulēt!” Bet Samuēls vēl nepazina To Kungu, jo Tā Kunga vārds vēl nebija viņam atklājies.” Tālāk šis pašas nodaļas 9. un 10. pants atklāj: “Un Ēlis sacīja Samuēlam: “Ej gulēt! Bet, ja notiek, ka tevi kāds sauc, tad saki: runā, Kungs, jo Tavs kalps klausās!” Un Samuēls aizgāja un apgūlās savā guļavietā. Tad Tas Kungs nāca, nostājās un sauca kā iepriekšējās reizēs: “Samuēl! Samuēl!” Un Samuēls sacīja: “Runā, jo Tavs kalps klausās.””

Mēs izlasījām, ka Samuēls nepazina To Kungu, kaut arī par Viņu daudz mācījās no Ēla. Saskatu šajā stāstā mācību mūsu ikdienai. Bez personīgas Dieva pazīšanas mūsu ticības pieredze nav pilnīga. Mūsu ticības pieredze balstās attiecībās ar mūsu Radītāju un Glābēju. Tās ir ļoti vajadzīgas, jo Dieva iepazīšana jeb attiecības ar Viņu ir galvenais glābšanas nosacījums. Mūžīgā dzīvība slēpjas attiecībās ar Viņu. Zināšanām un doktrīnām ir ļoti nozīmīga vērtība. Tās parāda, kas ir kas un kā katrā situācijā rīkoties. Tomēr vēl svarīgāk ir, lai Bībeles patiesības funkcionētu mūsu garīgajā dzīvē. Lai apkārtējie cilvēki redzētu šo patiesību skaistumu un vērtību no mūsu esošajām attiecībām ar Dievu. Tad tā ir dzīva liecība, dzīvs mūsu attiecību ar Dievu atspoguļojums citiem.

Cik ļoti mums ir jāiepazīst Dievs, lai ar to pietiktu? Tik ļoti, lai mēs būtu gatavi mūžīgi dzīvot kopā ar Viņu. Šobrīd, šajā Zemes dzīvē, mums ir iespēja Viņu iepazīt pietiekami, lai izvēlētos atsaukties mūžīgai kopdzīvei ar Viņu vai nē. Izvēlēsimies atsaukties! Izvēlēsimies iepazīt Viņu vēl un vēl! Pat mūžīgajā dzīvē mēs to darīsim! Tik tiešām – personīga pieredze ar Dievu ir vispārliciecināma svētruna, kas var tikt sniegta, jo dievbijīgam piemēram ir tāds spēks, kam nav iespējams pretoties.

Jeremijas 9:22, 23 apliecina: “Tā saka Tas Kungs: “Gudrais lai nelielās ar savu gudrību, stiprais lai nelielās ar savu spēku, bagātais lai nelielās ar savu bagātību! Bet, kas grib lielīties, lai liels ar savu atziņu, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu Tas Kungs, kas uztur virs zemes žēlastību, patiesību un taisnību; jo uz tādiem Man ir labs prāts, saka Tas Kungs.””

Marie Lipska

Pagājušajā reizē kopā ar pārsteigto Saksē viesojāmajies sabata svinībās Dziedošā Ūdens ciemā. Cik tas bija skaisti – klausīties Dieva Vārdu, liecināt par Dieva darbiem un slavēt Viņu kopīgās dziesmās! Bet vai tā domāja arī Saksē? Nebūt nē! Viņa sirdi joprojām notiek liela cīņa starp jaunās mācības aicinājumu un turēšanos pie senču tradīcijām. Turklāt nu viņu saista briesmīgais, vārdotājam dotais klusēšanas solījums... Kā viss risināsies tālāk? Nodaļas beigās kopā ar Saksē, onkuli Sobatu un skolotāju Radžinu iztēlē devāmajos atceļā uz Lauztās Gaismas ciemu. Kas mūs tur sagaida?

Uzticības pilnā sirds

6. nodaļa

Kad Saksē, onkulis Sobats un Radžins pieveica pēdējo stāvās takas posmu un ienāca Lauztās Gaismas ciemā, bija jau vēls vakars. Nomazgājušies avotā, viņi devās uz virsaiša māju, un Pakū gāja viņiem līdzi.

Saksē jautāja tēvam: “Kur ir Kūnings? Vai viņš ir virsaiša namā?”

Pakū atbildēja: “Viņš vakar agri no rīta devās prom, es redzēju viņu aizejam. Vēl viņš nav atgriezies.”

Džavabs atnācējus sagaidīja jo sirsniņi. Virsaiša sieva atplestām rokām un pateicības asarām acīs pateicās ciemiņiem par Džavabam izrādīto laipnību. Vecais virsaitis piecēlās no savas vietas blakus jaunieša paklājiņam un uzņēma viņus ar cieņu.

Džavabs palūkojās skolotājā un teica: “Es ļoti priecājos, ka esi ieradies! Mana kāja vairs tik ļoti nesāp, un es gribu uzzināt ko vairāk par debesu Dievu.”

To dzirdot, Radžina sejā sāka starot iekšējs prieks. Īsu brīdi viņš satvēra jaunieša roku, tad nometās ceļos, lai apskatītu Džavaba slimo kāju. Pabeidzis izmeklēšanu, Radžins teica: “Redzu, ka tev klājas daudz labāk, tomēr šinai vēl jāpaliek. Domāju, ka kāja sadzīs un tu varēsi atkal staigāt, bet tas nenotiks ātrāk kā pēc mēneša. Tev jābūt pacietīgam un jāgaida.”

“Vai es spēšu aiziet uz Dziedošā Ūdens ciemu?” jautāja Džavabs.

“Jā, esmu pārliecināts, ka tu varēsi veikt neskaitāmus ceļojumus uz Dziedošā Ūdens ciemu! Pastāv iespēja, ka tava ievainotā kāja vienmēr paliks mazliet īsāka par otru, bet es ticu, ka tad, ja būsi pacietīgs un uzmanīgs, tu atkal varēsi kāpt pa kalnu takām, cirst lielos džungļu kokus, sēt rīsus un medīt savvaļas briežus.”

“Es gribu, lai tu man pastāsti par debesu Dievu,” lūdza Džavabs, un

Radžina sejā atkal izgaismojās prieks.

“Dievs ir varens un labs. Viņš radīja visu, ko mēs redzam sev apkārt: kokus, augus, rīsus, mēnesi un zvaigznes, un visas dzīvās radības. Arī cilvēkus. Tāpat Viņš radīja daudzas lietas, kuras mēs nevaram redzēt, piemēram, vēju, ziedu smaržu un sirds laipnību. Dievs visu radīja mūsu dēļ, lai mēs varētu atrast ēdienu, mājas un laimi gan sev, gan saviem draugiem.”

Vecais virsaitis piekritoši noņurdējās. Viņa sieva apsēdās uz grīdas pie durvīm, tur viņa sāka pīt grozus un klausīties stāstītājā.

“Debesu Dievs ir varens, un Viņš mīl mūs visus. Viņš spēj par mums parūpēties, tāpēc mums nav jābaidās.”

Cilvēki, kas bija drūzmējušies apkārt dienā, kad Džavaba kāja tika iztaisnota, nu cits pēc cita ieradās virsaiša namā un ieņēma vietu uz grīdas, klausoties visā, ko stāstīja skolotājs.

Visbeidzot ierunājās virsaitis: “Un kā ar mūsu vārdotāja burvestībām?”

Saksē satrūkās. Viņš atcerējās par neprāta zālēm, kuras bija sagatavojis Kūnings. Vai virsaitis par tām ko zināja?

“Ļaunām burvestībām nav nekāda spēka, ja sirds uzticas Dievam,” atbildēja Radžins, vēl aizvien notupies uz ceļiem un lūkodamies Džavaba acīs. “Neatkarīgi no tā, kādi lāsti vai velna burvestības tiek izteiktas, nekas ļauns nenotiks, ja tava sirds uzticēsies debesu Dievam.”

Tai brīdī Džavabs klusā balsī atbildēja: “Es uzticos debesu Dievam. Esmu dzirdējis Viņu runājam savā sirdī kopš dienas, kad tu ieradies un iztaisnoji manu kāju.”

“Tā ir Dieva mīlestības pilnā laipnība, kas mūs sauc un velk pie sevis,” ar smaidu atbildēja Radžins.

Saksē prāts kūsāja no uztraukuma.

Radžins noteikti zināja par velna zālēm! Bet kā gan viņš to varētu? To taču zināja tikai divi cilvēki visā pasaulē! Saksē sajuta sirdi dzēlienu, viņu nomāca šī smagā nasta – viņa briesmīgā noslēpuma nasta.

Četrotne devās prom no virsaiša nama atpakaļ uz Pakū būdu. Kad viņi bija paēduši, Radžinam pienāca laiks doties atpakaļ uz Dziedošā Ūdens ciemu. Pirms aiziešanas viņš uzrunāja onkuli Sobatu: “Kamēr esi šeit, ej un runā ar Džavabu katru dienu! Iemāci viņam lūgt!”

Pēc tam Radžins aizsteidzās lejup, atpakaļ uz ciemu. Drīzās aiziešanas iemeslu paskaidroja onkulis Sobats: “Daudzi gaida, kad varēs ar viņu parunāt, un viņam jāapciemo daudzi slimnieki.”

Saksē palūkojās uz onkuli Sobatu un ieraudzīja viņa sejā to pašu gaismu – Dieva gaismu, kas vienmēr bija redzama Radžina sejā. Tā uztrauca zēnu, jo viņš redzēja, ka nu šī mācība pārņēmusi arī Lauzto Gaismu. Virsaiša dēls bija atklāti pateicis, ka uzticas Dievam. Vai tiešām varēja būt tā, ka nu neprāta zālēm vairs nav pār viņu varas?

Saksē ilgās aiziet kādā klusā vietā, kur varētu visu pārdomāt, viņš gandrīz vairs nevarēja paciest daudzās domas, kas pārņēma prātu. Bet bija jānovāc rīss, un viņi devās uz rīsa lauku.

Tai pēcpusdienā visi smagi strādāja, un visu nedēļu no rītausmas līdz saulrietam ikviens pūlējās no visa spēka. Tomēr vakarā, kad bija pārāk tumšs, lai strādātu, onkulis Sobats nomazgājās, uzvilka tīras drēbes un nogāja īso attālumu starp abām mājām, apciemodams Džavabu, un viņi runāja par Dievu un jauno mācību. Onkulis Sobats aicināja arī Saksē: “Nāc man līdzi, tu šodien esi

smagi strādājis! Tu esi pelnījis mazliet papriecāties, iesim pie Džavaba un parunāsimies ar viņu!”

Par spīti pats sev Saksē lāvās pierunāties un devās onkulim līdzi. Virsaiša namā zēns klausījās, kā onkulis Sobats stāsta Džavabam arvien vairāk un vairāk par Dievu un māca viņu lūgt.

“Atceries, ka Dievs ir tavš Tēvs,” onkulis Sobats dedzīgā balsī teica. “Tu vari ar Viņu runāt tā, kā tu to dari ar savu tēvu, virsaiti. Viņš ir tepat, tikpat tuvu kā es šobrīd. Viņam ir daudz vairāk spēka nekā jebkuram vīram, Viņš ar cilvēka ķermeni, prātu un sirdi var izdarīt pilnīgi jebko.”

“Vai ir kas tāds, ko Dievs nespēj izdarīt?” Džavabs jautāja.

“Nu, jā,” atbildēja onkulis Sobats, “ir kāda lieta, ko Dievs nedara. Viņš varētu to darīt, bet Viņš to nekad nav darījis. Viņš nevienu nepiespiež darīt to, ko vēlas, to Viņš neliek nevienam.”

Virsaiša dēls īsu brīdi klusēja un apdomāja dzirdēto. Tad, pirms viņš paguva uzdot vēl kādu jautājumu, mājas ārpusē atskanēja balss. Vēl pēc brīža durvīs parādījās Kūnings un cieši viņus uzlūkoja.

Vecais vārdotājs izskatījās noguris, viņa seja bija sviedru un putekļu klāta. Viņš bija devies ilgā ceļojumā un noteikti – ne labu mērķu dēļ. Vārdotāju redzot, Saksē kļuva nelabi. Kūnings ar ilgu, stingru skatienu vēroja zēnu, un zēns zināja, ko šis skatiens nozīmē – vārdotājs pētīja viņa seju, lai redzētu, vai viņā ir notikušas izmaiņas par labu debesu Dievam. Saksē skatījās viņam pretī, it kā teikdams: “Es vēl aizvien pieturos pie mūsu cilts paražām!”

Tad Kūnings piegāja pie zēna un ielika viņa rokās mazu sainīti. Ziņkārības dzīts Saksē to grozīja rokās atkal un atkal. Iekšpusē sainītis bija ciets, bet no ārpuses to sedza mīksta, kaltēta lapa. Tomēr tagad nebija īstais laiks sainīti atvērt.

Vārdotājs pavērsās uz onkuli Sobatu, un viņa skatienā uzplaiksnāja

dusmas, rokas savijās kopā veidā, kas izteica milzīgu nepatiku.

Džavabs palūkojās uz Kūningu, pasmaidīja un uzaicināja: “Nāc, apsēdies pie mums! Sobats man stāsta brīnišķīgas lietas par debesu Dievu!”

Tai brīdī Kūninga dusmas vairs nebija savaldāmas.

“Tos, kas atmet savu priekšteču ceļus, negaida nekas cits kā vien neveiksmes! Nāks liels posts, un gari atriebsies!” Vārdotāja sejā bija redzama tāda viltība un cietsirdība, ka Saksē nodrebēja. Viņš zināja, ko Kūnings ir sagatavojis Džavabam. Līdz pilnmēnesim bija palikušas vien dažas dienas, un zēns juta, ka vēders aiz nelabuma sažņaudzas. Tikai bailes no nāves bija liegušas viņam atklāt noslēpumu Dziedošā Ūdens ciemā. Viņš vēl aizvien bijās no ļaunajiem gariem, viņš vēl aizvien atradās to varā, bet tajā pašā laikā zēna sirds arvien vairāk un vairāk pieķērās Džavabam.

Viņam prātā ienāca vēl cita baisa doma – varbūt Kūnings sagatavos kādu briesmīgu lāstu arī onkulim Sobatam? Bija acīmredzams, ka viņš ienīda visus, kas saistīti ar debesu Dievu. Kas notiktu tādā gadījumā? Vai jaunā burvestība onkuli pasargātu?

Vecais vārdotājs uzlūkoja visus klātesošos naida un dusmu pilnām acīm, tad, neko vairāk neteicis, devās prom. Saksē ar šausmām aptvēra, ka viņa līdzjūtība un simpātijas bija pārgājušas no Kūninga pie viņa upuriem. Zēns joprojām bija pret jaunās mācības ienākšanu dusunu ciltī, taču pēkšņi viņa sirdī, šķiet, sāka notikt pārmaiņas. Vai tiešām tā varēja būt? Turklāt tik drīz pēc tam, kad viņš ar skatienu bija apliecinājis Kūningam, ka joprojām turas pie senču ieražām? Kas gan ar viņu notiek?

Saksē zināja, ka par spīti solījumam, kuru tikko bez vārdiem bija devis Kūningam, dziļi iekšienē viņš daudz vairāk ilgojas pēc onkuļa Sobata miera un prieka un Džavaba nevainīgās uzticības. Šobrīd viņam

nebija ne viena, ne otra, viņam bija tikai mazs sainītis plaukstā. Tai mirklī zēns pēkšņi saprata, kas sainītī paslēpts – amulets! Varbūt Kūnings veica garo, nogurdinošo ceļojumu tikai tāpēc, lai dabūtu šo amuletu? Pretrunas zēna prātā samilza tik lielas, ka viņš to gandrīz vairs nespēja izturēt.

Te pēkšņi Saksē pamanīja, ka onkulis Sobats nosvērtu skatienu viņu vēro. Tad onkulis teica: “Nebaidies ne no kā, ar ko Kūnings tev draud, un ne no kā, ko viņš dara. Dievs spēj parūpēties par visu.”

Kad Saksē beidzot bija viens pats savā istabā, viņš atvēra mazo sainīti un apskatīja amuletu. Tā bija roka, kas izgrebta no sarkana putna krūšu kaula. Viņš aplika amuletu ap kaklu un uzreiz jutās daudz labāk. Tas noteikti palīdzēs! Varbūt tagad viņam izdosies aizmirst par Dievu un viņu vairs nemocīs domas par jaunajām burvestībām...

Turpmākajās dienās visi smagi strādāja. Naktīs Saksē gulēja ar amuletu ap kaklu, dienas laikā viņš bieži vien pēc tā pasniedzās un brīdi turēja amuletu plaukstā. Tas palīdzēja.

Kad pienāca sestā diena, visa raža vēl nebija novākta. Bija palicis vēl viens lauks.

Onkulis Sobats teica: “Es šodien došos atpakaļ uz Dziedošā Ūdens ciemu, rītdiena man jāpavada savās mājās. Kāpēc lai jūs abi man nepievienotos? Mēs labi pavadīsim laiku un parīt atgriezīsimies, lai pabeigtu darbu.”

“Nē,” atbildēja Pakū, “man ir bail no tā, kas notiek Dziedošā Ūdens ciemā, un es negribu, lai Saksē vēl kādreiz turp dotos.”

“Bet tev nav jābaidās no Dieva! Viņš ir labs, Viņš mūs mīl! Mums ir svarīgi Viņu iepazīt. Dievs padara mūsu dzīvi tīru un priekpilnu.”

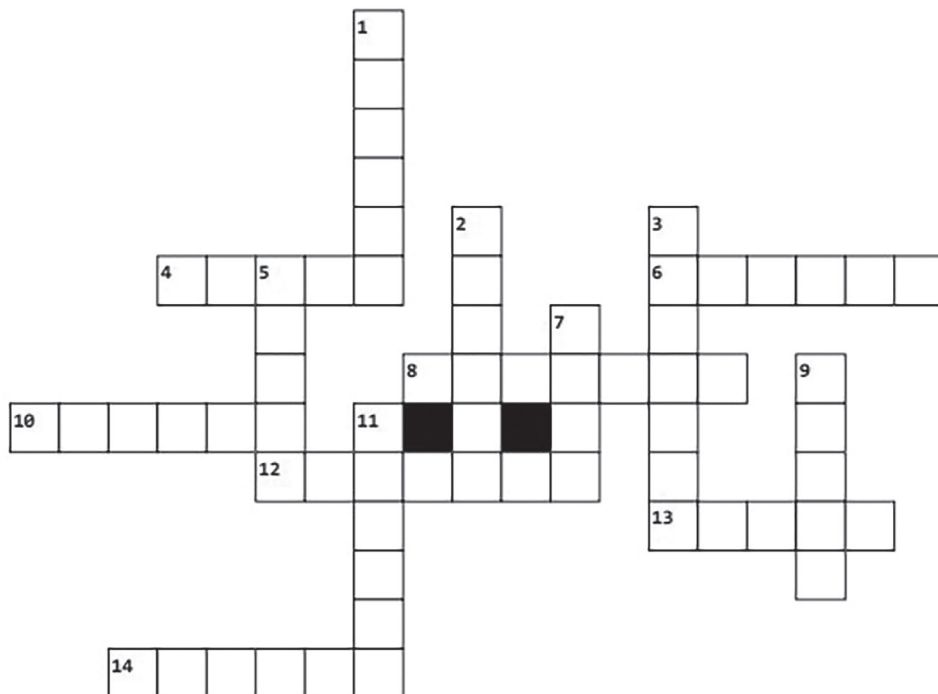
“Es zinu, brāl, zinu,” Pakū nicīgi nosmīnēja. “Tev tas viss varbūt arī izdosies labi, bet mēs turēsimies pie vecajām paražām.”

UZDEVUMS BĒRNIEM

Krustvārdu mīkla par Mozu

Ieteicams izlasīt Bībelē 2. Mozus grāmatu no 2. līdz 14. nodaļai.

Horizontāli

1. Mozus izsūtīja ūdeni no ...
2. Mozus sieva
3. Mazo Mozu ūdenī ieraudzīja ... meita
5. Zemes putekļi kļuva par ...
7. Upe Ēģiptē
9. Dievs pašķīra Niedru ... ūdeņus
11. Kungs parādījās degošā ... krūmā

Vertikāli

4. Mozus brālis
6. Ūdens pārvērtās par ...
8. Dievs sūtīja ēģiptiešiem ...
10. Valsts, kurā Mozus piedzima
12. Mozus māsa
13. Mozus ganīja ...
14. Mozus mamma ielika Mozu ... groziņā

Konkursa "Lielie stāsti Bībelē" balviņas par aprīli saņems:

Raivo no Kandavas, **Stefans**, **Tilānija**, **Marija**, **Leila** un **Eliza** no Rīgas, **Betija**, **Emīlija** un **Lote** no Limbažiem, **Emīls**, **Rainers**, **Daniels**, **Estere**, **Arturs**, **Lauma** un **Maija** no Saulkrastiem, **Daniela**, **Gabriels**, **Tomass**, **Alise**, **Evelīna**, **Markuss**, **Emīlija**, **Māra**, **Marija**, **Keita**, **Evita**, **Roberts**, **Sanija**, **Regnārs**, **Milāna**, **Marta**, **Lūkass**, **Enija** un **Ralfs** no Dobeles, **Andrejs** no Valmieras, **Paula** no Alūksnes, **Raivis** no Madonas, **Alberts**, **Glorija**, **Ēriks**, **Lote**, **Aleksis** un **Toms** no Smiltenes, **Marija** no Ogres, **Teodors**, **Johans**, **Tomass**, **Roberts**, **Sofija**, **Emīls**, **Sāra** un **Elana** no Kristīgās pamatskolas "Ceļš" un **Nazars** no Ukrainas.

Paldies čaklajiem bērniem un viņu atbalstītājiem – skolotājiem un vecākiem!

Informācija par konkursu
www.adventisti.lv vai zvanot uz
mob. 28969979 (Mārīte).

**Red
saprast
Gloru
Daitu**

**Redaktors
Merlins Bērts**